

I V A A D A M C O V Á

B R N O

PŘEPIS BESEDY KONANÉ

14. ČERVENCE 2018

Iva Adamcová – Brno 14.7.2018

Dobrý den. Máme dneska 14. července 2018. Já jsem po dovolené, je mi dobře. Jsem trošku jinak barevná, ale myslím si, že mě poznáváte alespoň po hlase. Jsem plná energie, protože jsem po dovolené a bylo to supr, odpočinula jsem si, a tak můžeme pokračovat dál. Vidím tady spoustu známých tváří. Vítám vás všechny.

Kdybyste si někdo chtěl ještě napsat dotazy na papírek, tak tady někde u děvčat u stánku určitě budou papírky připravené, jinak mám připravené dotazy, které přišly e-mailovou poštou. A je jich hodně. Takže nebudeme mít nouzi, nebojte se. Kdyby na někoho nedošlo, tak si to poslechne na natáčení v Teplicích nad Metují. Anebo pak v Pardubicích nebo v Hostýně, tak jak se to bude odehrávat dál. Takže začínáme.

S pozdravom Nikolo, pätnástročný.

1) Čo je to duša?

Duše je část Ducha. Já to vysvětlím ještě postupněji. Vy, co posloucháte delší dobu, tak už samozřejmě znáte proces. Každá planeta je jedinou bytostí, jediným celým organismem, je to takzvaný Duch obklopený hmotou. A je obklopený hmotou proto (a to se vyvíjí podle fyzikálních zákonů chladnutí ve vesmíru po velkém třesku), že se uzavře to vědomí do jediné hmotné krabičky. Tento děj se děje proto, aby to vědomí se vyučovalo a nebylo samo, mělo spousty tzv. protihráčů. A dlouhou dobu, když je pod hmotou, tak neví, že je celý Duch a že si vlastně dělá i svou hrací jednotku. A že i jeho hrací jednotky jsou druzí lidé, druhá zvířata, další rostliny a všechno, na co se díváte. To poznáte až po určité době, když máte nastaveno veliké množství zkušeností.

Já jsem jela předevečírem v noci zpátky z kina s mým třetím vnukem, s Rafaelem (on tady ještě zůstal až do konce prázdnin). On je velký fanda na fotbal a pánové vědí, že je mistrovství světa ve fotbale. Ti chlapi to prožívají intenzivně (některé ženy také) a ne každý člověk to prožívá pozitivně. To znamená s přijetím toho, jestli to jeho mužstvo, kterému fandí, vyhraje nebo prohraje. Ale on ten celek je neskutečný. Tak jako se rozdělují na planetě (a je to důležité do určité doby, ono to jednou zanikne) ty oblasti různých států, které jsou oddělené hranicí. Je to jako kdyby planeta, kdybyste se na ni dívali na jeden celek, se oddělila jako lidské tělo ve svých orgánech. To znamená, že třeba kdo by byl hrdý na češství nebo Rusové nebo Němci, Francouzi, Kolumbie, to je jedno, na co se podíváte, to je jako kdyby bojovaly játra se slinivkou a každý ten orgán měl svůj tým a bojoval. Je to jenom hra. Je to skutečně jenom hra a má se prožívat tak, že si ji máte užít se vším všudy. A ne být v zášti proti tomu druhému. Protože celek je jednota. A jakmile ten člověk to prožije v té zášti, s tím odporem a s tím emocionálním útokem, tehdy si ničí samozřejmě své tělo, protože jeho jednotlivé orgány žijí to, co on žije v celku. A to je právě nedostatečnost zkušenosti Ducha – to je ta oddělená duše, než pozná, že je všechno. Všechno si děláte sami sobě. A než na to přijdete, tak k tomu vede hrozně dlouhá cesta.

2) Čo vravíte Ivanka na to, že vás ľudia vyvyšujú a pôsobíte ako sektárka.

Nič (smích). Je mi to úplně fuk. Protože já vás vedu k tomu, abyste si mě nevyšovali. To je symbol nejednoty. A vy, co mě znáte blíž jako člověka, jako kamaráda, přítele, tak víte, že jsem obyčejným člověkem, který má úplně normální, běžné starosti jako vy všichni. Akorát já si je neberu a vy si je berete. To je jediný rozdíl. A proto se mi děje úplně všechno automaticky samo. Oni to teď viděli i ti mí kluci. My jsme byli na dovolené. Cokoli se odehrávalo, já byla v klidu. A když byly nějaké zádrhele, ono se to samo vyřešilo. Ale úplně neskutečným způsobem.

My jsme třeba byli na výletě lodí na ostrovech Kornati, to bylo krásné. Jeli jsme dvě hodiny do takového místa, tam jsme vylodili kuchaře, pak jsme ještě za hodinu a půl objeli a přijeli jsme zpátky na to místo. Naši kluci nejedí, ale žerou. Bylo o nás dobře postaráno, byla svačina, a jak jsme přijeli, kuchař udělal oběd. Než já jsem stihla přijít z té pláže, tak ti mí kluci si sedli k jednomu stolu, kde byly všechny děti, druhý stůl byl taky obsazený, tak jsem šla až k třetímu dlouhému stolu, kde bylo místečko. Najednou přede mě položili talíř a já jsem viděla rybu (pro mě dost velkou), salát a ještě kus kuřecího masa na grilu. V tu ránu mně proběhlo hlavou: Giovanni bude mít hlad. To se nedá nic dělat, on to přežije.

Do patnácti vteřin přišla Irenka Lahodná s talířem a říká: „Co já budu dělat, já jsem vegetarián.“

Já říkám: „Hele, já ti dám to moje zelí a ten talíř nabídni Giovannimu.“ Akorát jsem viděla, jak shrábnul rybu s tím masem.

Všchno klapalo, všechno se vyvíjelo. Tohle se děje sjednocenému člověku, ale musíte být obyčejní. Ten, kdo by si mě vystrčil nahoru, tak jemu se budou dít věci, že mě někdo bude před ním pomlouvat. On mě bude zuby-nehty bránit. To vás všechno bude drtit. To je zbytečné, nemyslíte?

Potom tady píšete: ...že působíte jako sektárka. Lidé, kteří podléhají těmto věcem, podléhají strachu. Přirozenému strachu, protože oni nerozumí. Ten strach není jejich. To už vám vysvětlují dlouhá léta. Strach vám háže hmotné tělo, protože se bojí sjednocení. Satan – hmotné vědomí ví, že nechce ztratit vládu nad vaší částí duše neboli nad částí Ducha, který se vyučuje. A jestliže nemáte ve svém programu, abyste pochopili smysl Jednoty a toho, co Iva říká, tak vám klidně švihne tuto myšlenku, že jsem sektárka. Ale pozor: co to je sekta? Sekta dává pravidla, bere vám majetek, přikazuje vám nějaké příkazy, abyste dělali, něco vám zakazuje. Já jsem vám toto nikdy neudělala. Takže to je vlastně takový impuls toho odděleného vědomí, aby vám hodil strach. Co kdyby ta Adamcová vás vedla nějakým divným směrem. A to už je na vás, abyste se rozhodli, jestli tím směrem půjdete nebo ne. Ale Ivě je to naprosto fuk. Pamatujte si: dokud budete chtít vypadat před lidmi krásní a hodní, tak vždycky se setkáte někde okolo s útokem na to, jací jste. Tohle musíte přijmout. Musíte sami v sobě vědět, že máte čisté svědomí, že jste to mysleli sjednoceně tzv. v Jednotě a tehdy vás nemůže nic porazit. To vás láká hmota. Hmota vašeho chtění vypadat dobře před druhými.

3) Prečo robíte z hmoty ego? Hmota sa skladá z atómov. To ako že atóm je zlý, má ego? Ale hovoríte, že myšlienka je energia, keď myšlienka má iný základ ...

Ale já jsem vám už vlastně odpověděla. Já „nerobím z hmoty ego“, protože hmotné vědomí, které tady existuje a patří k hmotě, má pod sebou ukryté vědomí Ducha. Ale je tak silné... Napřed se nemůžete jako kámen hýbat. Nebo i některá rostlina. Ale už máte vylučovací procesy, nemáte ale mechanickou energii. Ta se vyvíjí. V pozdějších vývojových stádiích už jste zvířetem a prožijete si různé varianty živočišného světa. Tam už dostanete mechanickou energii. Ale posléze, ve fázi člověka, už dostanete nástroj a tím je mozek, abyste mysleli. A tady právě, při myslí, vzniká ego. Ale uvnitř, pod tou slupkou, kterou jste si oblékli, je původní Duch. Právě proto, abyste něco prožívali. Kdybyste tu byl sám, tak byste nikdy nic neprožíval. Jenom byste letěl obalený hmotou vesmírem. Toho jsme si užili velmi dlouhou dobu, když na planetě ještě nebyl žádný život.

Takže hmota je pouze nosič. Jako když vy si vlezete na loďku a můžete se na té loďce pohybovat. Nic jiného. Ego je dobré, není třeba se ho bát. Ten, kdo by se bál hmoty – ega – neboli satana (to je synonymum názvu). Vysvětlovala jsem vám, že tady v našem světě máme různé názvy. Vzpomeňte si na tu historku. Kdysi dávno jsem skoro neubrzdila a narazila jsem do policajtů, co jeli přede mnou. A jak jsem se snažila prodloužit si tu dráhu (to bylo za rohem, tam byla fronta), tak jsem kličkovala volantem a říkala jsem: do prdele, do prdele, do prdele... Tak jsem brzdila. A Petruška vedle mě říká: „No mami! Ty, která nás učí takové věci, jak seš sprostá!“ Já jsem říkala: „Péťo, to je jenom slovo. Když řekne člověk ‘prdel’ a nemyslí to zle... To byla pro mě sranda, jestli teda přibrzdím nebo nepřibrzdím. Ale kdyby byla prdel houska, tak budu říkat: houska, houska, houska. A ty budeš říkat: Mami, ty seš ale sprostá!“

Slovo není nic. Je to jenom pojmenování. Vemte si, že každý stát, každý jazyk má jiný výraz, ale tam jde o to spojení toho slova s tou představou. A vždycky bude odsuzovat ten, kdo tu představu bude mít ošklivou. Já si pamatuju, jednou moje teta mi říká: „Prosím tě, tady otevřeli v Teplicích nový hotel. To je taky nápad, to jsem v životě neviděla. Jmenuje se U kozičky. No jak to někdo může vymyslet, takovou sprostárnu?“

Já říkám: „Teto, ty nevidíš zvířátko s rohama?“ A teď na mě koukala... Ano, každý to, co si v sobě nosí, tak se projeví. Pozor, bacha na sebe. Vy se někdy neznáte. Tak, to je všechno.

Ráda bych věděla, jak se díváte na dělení majetku v případě rozvodu. Chystám se požádat o rozvod a srdcem cítím, že od manžela nic nechci. Počkám, zda mi dá sám nebo nedá. Necítím potřebu dělení půl na půl. Kamarádka říká, že to není moudré, i vztah k majetku. Byli jsme spolu třicet let, měli bychom to umět řešit. Takto bych to prý jednou zase mohla řešit. Alča.

Víte, záleží jenom na rozhodnutí. Na ego závisí pouze negativní emoce. Pokud se rozvedete v klidu a v klidu se domluvíte na jakékoliv variantě, je to jenom vaší věcí.

Pokud ale ta druhá strana bude třeba agresivní a bude se chtít mstít, pak se nebojte, reaguje jenom její egoistická složka. Abyste zůstala čistá a bez „poškození“ (vy víte, že to tak nemyslím, jenom to tak v uvozovkách nastiňuji), tak musíte považovat reakci jeho těla za to, co mu nepatří. Tam reaguje skutečně jenom křeč. Ale to už si musíte udělat sami.

Já jsem teď zažila příběh, abyste viděli, že vše je dobré. Asi před třemi měsíci mi psala žena, že má manžela, jsou spolu velmi dlouho, přes dvacet let, že ho má ráda, mají spolu děti, všechno klape v pořádku. Ale najednou jí do života přišel muž a ona se obrovsky zamilovala. A teď to s ní samozřejmě házelo. Vy moc dobře víte, co to je zamilovanost. Jestliže jsem svobodný, můžu se zamilovat – dobře, perfektní. Možná vám to hodí i někomu, kdo je vdaný nebo ženatý. To si hodně rozmyslete, ale už znáte pravidla, pokud mě posloucháte dlouho.

Tuto ženu jsem varovala, říkala jsem: nedělej to. Jestli je to taková síla hodně silná, tak to bude jenom zkouška na tebe. A taky si prohlídni, jestli někdy v minulosti jsi náhodou neodsoudila nevěru. Všechno, co jste kdy odmítli, kdekoliv, si musíte prožít, abyste pochopili toho, koho jste v minulosti odmítli.

Uplynul čtvrtrok a ta žena psala minulý týden: „Ivanko, já jsem to neustála, já jsem to skutečně nevydržela a vstoupila jsem do toho vztahu, ale dopadlo to samozřejmě „špatně“. Už se jakoby rozcházíme, je to docela dramatické. Ale navíc, já jsem tomu člověku řekla spoustu intimních věcí a věcí rodinných a já mám pocit, že on mě teď bude vydírat. Já bych si strašně přála i tomu manželovi říct, co jsem udělala, ale když mu to řeknu, tak ho strašně raním. On vůbec nemá potuchu, že se něco takového stalo a já si to teď vyčítám. Bojím se, že přijdu o toho muže, že mne zavrhne, protože teď vidím, jaký poklad jsem v něm měla.“

Ano, pro ženu, která má spokojené manželství a najednou je to nuda, a teď se tady objeví ten hmotný satánek, který tam zahraje tu hru té nabídky, to je hodně dramatické. Ale jde z toho ven. Nesmíte se ale bát. Za prvé musíte považovat tuto zkušenost za dobrou. Jak by se ta žena dozvěděla, že to je dobře, že to zažila. Vemte si – ona nebyla schopná poslechnout radu: nedělej to. Dneska už to ví. Takže ona na tom vytěžila. To je plus, vždycky je to plus. Jakmile to budete vidět jako průser, bude to pokračovat. Budete to vidět jako špatné, hmota s tím počítá. To znamená, že já přijmu i to.

Zatím bych to asi tomu manželovi neříkala. Zatím. Dokud nepřituhne. Ale nevyčítat si to. Dobrá zkušenost – mám jistotu, že už to nikdy manželovi neudělám. Přijmu i vnitřní strašení ega, to znamená hmotného vědomí, které vám bude říkat: Přijdeš o něj. Počkej, on se to dozví. Ten bude vydírat...

Ne. Musím si říct: Ano, jestli se to provalí, tak já přijmu všechno se všemi důsledky a budu ráda, i kdybych měla přijít o domov, o manžela, o majetek. Musíte kývnout. Jedině tehdy se to buď neprovalí (protože vy jste získali, co jste potřebovali z toho vytěžit) a nebo se to manžel dozví, ale bude schopný vám odpustit (to už je ta nejlepší varianta), a všechno může pokračovat dál. Protože možná nebudete schopni, kdyby se to takto nedorovnálo, tak byste třeba nebyli schopni si to nikdy nevyčítat. Že to přece jenom proběhlo, i když se to nedozvěděl. A vemte si – když člověk někde zalže nebo

udělá něco podivného, vždycky se někde můžou otevřít vrátka a někde to na vás může vykouknout. Takže buďte vždycky silní v podpatcích.

Takže vidíte, že každá zkušenost je dobrá. Jak ji vidíte s odporem, vyhrává hmotné vědomí a děj se musí opakovat.

Milá Ivanko, prosím o vysvětlení následujícího. Mé 85 leté prateč před rokem zemřel partner. Nesla to celkem v normě, ale před 14 dny jí poslal dopis jako z vojny v tomto znění: „Máme se tady dobře. Kdo neudělal zkoušky, musí se vrátit odkud přišel.“ Místo podpisu jisté červencové datum, rok 2023. Ivanko, teta se ptá právě mě, co to znamená. Je mi to jasné. Vysvětlím jen, co znamená to datum v roce 2023. Je to den před tetinými 90. narozeninami. Napadlo mě, že je to datum nové inkarnace jejího partnera nebo datum odchodu tety. Má už dnes jemnohmotný svět podávat natvrdo informace, stejně jako ty, a má na to právo? Děkuji a objímám.

Tam může být víc variant. Tam může být, že vás hmota láká na zvědavost, to je taky jedna varianta. Víte, moje maminka, kdyby dostala takový dopis, tak ta se bude tak tetelit a bude to brát jako zprávu shůry, samozřejmě. Vzpomeňte si, jak jí tatínek poslal ty kytky. Ale to bylo až po letech, když ona skutečně už přestala plakat a intenzivně odmítat ten jeho odchod. Jinak se neozývala ta hmota. Takže tady může být víc variant. Já bych to hodila za hlavu, ale to asi teta nebude chtít. Protože oni se toho chytají a zvlášť staří lidé, kteří to cítí jako pozdrav nebo potvrzení něčeho.

Já bych k ní asi mluvila, v tom smyslu ať je v klidu, že on je. Je skutečně, to je její vlastní vědomí. Tak jak třeba tatínek poslal přese mne mamince kytici, tak může někdo (a to se mi taky stalo) napsat vám dopis jakoby z druhé strany. Ten, kdo to dělá, to je ještě záležitostí napojení, to je stav bílé magie. Důležitý je ale Duch. Bílá magie je ještě rozsekaná na kousky, tam jsou ještě určité schopnosti, které jsou ale darované jenom proto, aby ten člověk se jich vzdal. Jinak když jste vším, tak vám je to lhostejné. Už jsem vám vysvětlovala, že kdyby mi kdokoliv zemřel, tak se mnou to nehne, protože já jsem Duch. Tedy jsem Duchem i pro hmotnou složku, která je tady v časoprostorové složce v projeveném světě pro ty, co tady žijí teď, ale i částí Ducha, který je v neprojeveném světě, to znamená uzavřený pod planetou. Takže mně nechybí nikdo. Já akorát s tou svou složkou, se svou částí Ducha, když tady budete vy, tak teď s ní žiji, a když odložíte tělo, tak já s vámi žiji pořád. Ale pamatuji si na ty krásné chvíle, které jsme spolu prožili a co jsme se spolu naučili. To je všechno. Takže jedinec v Jednotě to neřeší. On pomáhá těm svým okolo tak, jak může, ale hlavně pomáhá klidem. Spíš bych toho využila tak, že vyciťte, co té tetě vyhovuje a kývejte jí na to, ať je jí dobře. To stačí.

Milá naša Ivanka. Mám problém s rozhodovaním sa. Napríklad viem o akcii, ktorá sa má konať, a ja sa na začiatku rozhodujem, že teraz tam nepôjdem. Avšak keď príde ten deň, keď sa má uskutočniť to stretnutie, začne sa mi tam ťahať. Ja si rozumovo dohováram, že mám inú činnosť, avšak pocitovo ma to viac ťahá na stretnutie. Stále na to myslím, že som

aj ja tam mala ísť, aby mi to bolo vyšlo v ten deň, len som tak k tomu nedostala odpovedne. Pravda, že ja vôbec neviem sústrediť sa na činnosti, ktoré doma robím. Celý čas čakám vnútorne, kedy skončí ich stretnutia, a až potom sa začnem uvoľňovať. Väčšinou sa pridajú aj výčitky, keď počúvam, ako im bolo dobre, a ja som zostala doma.

Podívejte se, to je ještě rozdvojenost bytosti. Vy chcete být všude. Ego chce být všude. A nebo ego se všeho bojí. Ale to nejde. Vy máte svou hmotnou složku. A pokud ego ví, že tento problém u vás existuje, tak vám bude tyto pocity házet. Jenže ono je to hotové. Ono je hotové, kde máte být a kde nemáte být. S tím nic neuděláte. Takže jestli vás tam to tělo dovede, tak si to tam prožiji a nebudu fňukat, že jsem tam byla anebo že jsem tam nebyla. Ale zapomeňte na ty druhé věci. Ego chce to, co se nestalo, a odmítá to, co se stalo. Vy potřebujete neodmítat nic a přijímat to, co se děje. Teprve pak se to začne zklidňovat. Takže nebojovat sama proti sobě a nemyslet si, že jste špatná. V této fázi by to bylo hodně špatné, protože to byste se toho nikdy nezbavila. Jen se rozhodnout. Buď tam půjdu nebo tam nepůjdu. A dodržím to, odolám.

Dobrý den, Ivanko. Dotaz: Když někdo vykoná z našeho pohledu zlý čin (ano, vím, pouze pomyslný zlý čin, neboť je vše dobré), uvolil se k vykonání toho činu už tam nahore, tudíž přišel vykonat určitou službu bližnímu svému. Co on a jeho zkušenost? Co jeho setba a následná sklizeň z toho, ač předem daného činu? Děkuji vám a přeji krásný den. Jitka

Ano, samozřejmě, děj je hotový. Dneska jsem vám vysvětlila (a už vám to vysvětluji delší dobu), že i planeta je celá vaše - vaše přikrývka. To znamená, že i přikrytá další lidská těla, která vidíte jako oddělená se svými činy, mají svůj program, který mají udělat. A vy jim. Vy třeba někdy musíte ublížit. Neplánujete to. A najednou vaše tělo sekne a ublíží někomu jinému. A je to dobře, protože ten člověk se potřebuje naučit odpouštět. On to třeba neumí. A kdyby vy jste si to vyčítali, tak jste ve stejné rovině samozřejmě. Proto ve třetí dimenzi, kde lidé se považují za tělo a jméno, se dějí tyto věci. Vzájemně si ubližujete a nevíte, že se vyučujete. Sklízíte zkušenosti z každého toho činu a toho poryvu, který se opakuje, máte větší a větší výtěžek a až jednou to opadne (pomalu, u každého to opadne), tak samozřejmě pak ještě musíte zaplatit. V té hmotě se vždycky musí zaplatit za to, co jste se naučili. Ale je to správné. Takže je to nastavené. Jestli jsem někomu něco udělal, tak si mám říct: No dobře, mrzí mě to (pozor – mrzí je jenom slovo, ne prožitek, který vás sroluje). Máte být rádi, ale to zas tomu druhému nemůžete říct, že jo. Můžu se omluvit a pak si dám větší pozor a věřte mi, že když si to vyčítat nebudete, tak jste víc osvobozeni, protože tím přidáváte vlastně odpor tělu v emocionální rovině, a tím vás to drží. Ta hmota nad vámi zvítězí. Už jste určitě zažili, že jste někomu nechtěli něco říct a teď ta pusa to zkrátka řekla. To nejde zastavit. Tak se bavte. Jakmile budete mít odpor k tomuto odporu, tak jste v prdeli totálně.

Tady mám dva podobné dopisy na jedno téma, takže si to poslechněte, vysvětlím.

Milá Ivanko, mám tě ráda za tvou srdečnost, empatii, laskavost, láskyplnost, vstřícnost, pracovitost, pravdomluvnost atd., za tvé vedení nás buněk pozitivní cestou za světlem. Vedeš nás s neuvěřitelnou trpělivostí, láskou a také humorem.

A teď film Obřad. To byl pro mě velký nářez. Třetí čakra se mi svírala téměř po celou dobu sledování filmu. Byla jsem jak opařená i po skončení filmu. Včera a ještě dnes musím myslet na to, že je mezi námi takové zlo. Copak to ještě existuje, exorcismus? Proč? Kdo k d'áblu uvnitř sebe přišel a jak? Kde to žijeme, ve středověku? A opravdu takhle reaguje tělo? A takto to vypadá se satánkem po nocích, které jsi probděla, a to až do doby X, kdy tě propustil? Byla jsem tak ráda, že mám takovou laskavou a nestrašící učitelku, že jsem chápala, někdy žasla, ale po shlédnutí tohoto filmu jakoby se mi sesypal domeček z karet.

Strach. Už jsem ho zažila tolik v těžkých depresích a když jsem byla už nějakou dobu klidná a pozitivně smýšlející, podívám se na takovou hrůzu. Víím, že jsem to vidět měla, ale proč? Strašení už mám za život dost, nejen v depresích. Děkuji, že jsi, jsi naše sluníčko. Prosím o vysvětlení. Katka

Psala jsem o mém pocitu ze shlédnutí filmu na facebooku, ale jen málo buněk mělo podobný pocit jako já. No tak já to přijímám, že to je, ale ty otázky mi zůstávají.

Zase ti, Katko, podsunulo ego trošku zkroucený film. Tohle neexistuje v tom nočním strašení, o kterém mluvíme. Tam si najednou prožiješ, že se zvedne deka... Ale exorcismus skutečně existuje, dokonce ve Švýcarsku byl v minulém roce první exorcistický kongres, nevím teď v kterém městě. Mluvílo se o tom i v rádiu. Ale to se netýká hladin vás, kteří už odcházíte jakoby do pokory. Tohle je v těch drsných skupinách, které ještě nemají vůbec šajn a tam jsou velmi silné odpory. Takhle skutečně reaguje hmotná složka (lidské tělo), když je ovládaná určitou silnou mírou extrémně silných negativních emocí. Je to třeba v rovinách, když ti lidé proklínají, jsou celé rodinné klany v nenávisti, soupeří, žárlí. To je ještě hodně silná hladina, tak v té se to takhle objevuje. A v té hladině bílých mágů už ne. Ale tohle skutečně existuje. A církve s tím má velice hodně práce. Jenže v téhle době je to velmi nebezpečné pro lidi, co se zabývají exorcismem, protože dnešní doba už je překlenutá do stavu bytosti planety, kdy jsme se překlenuli do stavu, kde už je éra pokory. Což je pro hladinu hmoty velmi křečující, stresující. Takže teď se na světě skutečně odehrávají takové věci, ale jsou samozřejmě utajené, málo se o tom na veřejnosti ví, ale existuje to. Ti, co se s tím setkali, samozřejmě to chtějí ukázat světu, ale takhle skutečně reaguje.

Ale ten film jsem vám doporučila, abyste si všimli, že se lehce dá zkrotit hmota satan. Nesmíte se ho bát a musíte ho milovat. Jakmile ten člověk v sobě nenajde všeobjímající

lásku, tak může být stažen satanem neboli hmotným vědomím. Není čeho se bát. Satan je skutečně jenom jméno hmoty, nic jiného. Jenže když se dlouhou dobu za tu hmotu považujete, tak horko-těžko tuto linii opouštíte. Je to pro vás velice náročné. Ale jde to lehce. Proto musíte milovat, a jednou se skutečně každý dopídí tohoto stavu, jakoukoliv reakci hmoty na planetě. Vysvětlila jsem vám, že tělo Ivy je mrtvé. Ano, nemá útok, žije v pokoře. Ono je to schované. Vy vidíte normálního člověka. Jdu po ulici, nikdo nepozná druhého člověka, kdo je ve skutečnosti. Ale vy nejste ohroženi, když žijete pokoru, protože vaší skutečnou realitou je vědomí. A to vědomí je ve všech ostatních lidech. A vy k tomu vědomí jste přišli právě proto, že jste neodsoudili jakýkoliv hmotný čin, se kterým jste neměli nic společného. Vy jste pouze reagovali. Vy můžete zachránit kohokoliv. Můžete vstoupit do jakéhokoliv děje, ale nesmíte mít negativní emoci. Tím pádem jste i duchem v těch druhých jedincích. Tohle jsem vás přišla naučit. Takže není důvod, proč byste se měli něčeho bát. Jakmile si vystoupíte do oblasti Ducha, pak už se s těmito věcmi nebudete setkávat. A pozor – tyto stavy setkávání už máte dávno za sebou. Pokud se budete bát, bude vás i v noci tělo občas někde strašit (ne takovým způsobem), protože toho bude využívat. Zapomeňte na strach, není váš.

Ahoj Ivanko, mám prosím dotaz na moji maminku. Vždy, když je se mnou v kontaktu, tak se něco nepříjemného uděje. Napadlo mě, že když si vymezím hranice, tak se zlobí. A mně to není fuk. Jak to na mě působí, je to možné? Vždyť s mámou to každý zná, nejsem si ale úplně jistá, kde jsou ty mezery ve vztahu s ní. Klidně i otázka na besedu, když se bude hodit.

Tak, tady to je napsané: Když si vymezím hranice, zlobí se, a mně to není fuk. To už je váš odpor. Vám to má být fuk. Vy si vymezte hranice. Když víte, že maminka ubližuje sama sobě a dělá buldozera, tak si vymezte hranice a potřebujete sklidit právě její kritiku na vás. Egu se to nebude líbit, že něco nesmí, ale ona to sama dělá a ona to musí prožít.

Víte, já jsem nedávno slyšela zajímavý příběh. Byl dokonalý. My jsme si krásně s tou paní popovídaly, protože tam najednou při tom rozhovoru zjistila, jak jde z toho ven, ale ještě si nebyla jistá, jestli to dokáže nebo ne.

Představte si: má maminku a tatínka. Měli se rádi, maminka byla spíš samotářská, tatínek takový hodně povídavý. Povídal si se všemi lidmi, co šli okolo baráku. Byl to zajímavý člověk. Najednou si začal povídat s jednou sousedkou, která byla taky taková povídavá, a ta maminka je vždycky viděla za tím plotem a začal ji nahlodávat takový hlásek, že ten tatínek se zřejmě asi zamiloval (nebyla to pravda) a že spřádá s tou sousedkou její vraždu. To nevymyslíte. Teď se to furt stupňovalo, pak už se začala zamykat... Ono to tak přichází. Pak už se začala svěřovat dětem. Děti se tomu napřed smály, ale ono to pokračovalo a pokračovalo, až maminka skončila v psychiatrické léčebně. Kupodivu do měsíce byla v pořádku, ale řekla, že se do toho domu k tatínkovi už nevrátí. Že ten dům se musí prodat, že se rozvedou a že si ona koupí byt a tatínek půjde někam jinam. Takže ty dvě děti dostaly úkol. Nakonec prodaly ten dům, mamince koupily malý byt, tatínek dostal nějakou chatrč na zbourání.

Jenže když učení není u konce, všechno pokračuje. Tatínkovi se začalo po mamince stýskat a maminka zase byla nespokojená a začala obviňovat ty děti, že má byt a nemá barák. Tak zase děti dostaly úkol: tu barabiznu tatínkovu a byt maminky prodat a koupit nějaký barák. To proběhlo. Koupili ale barabiznu, kde je furt něco. Buď teče do střechy, tak se na to našetří... A zase mají hypotéku. Pořád někde honí ty peníze.

A teď pozor. Jedna z těch dcer nemá peníze, tak k té nechodí. A ten tatínek je hrozně hodný pán, a on, přestože nemají peníze (mají fakt úplně minimum, oba dva důchod, už jsou to staří lidi), ještě z toho mála, když poplatí tu hypotéku na tu barabiznu, která se furt opravuje, tak ještě půjčuje jiné sousedce tisícovku. Ale pozor, to je paní, která tak obchází hodně lidí a fňuká, že má malé dítě a nemá na jídlo a ten táta, že je hodný, tak tu tisícovku jí dá. No a ta rodina si zvykla, že tady té dceři volá a furt si půjčuje, ale nevrací. Ona říkala: „Ale já už taky přestávám mít, já je nemůžu živit. On to rozdává té paní a pak to ode mě chce. A pak mi maminka volá a říká: ‘Já nemám na holiče.’ A já jí neumím říct NE.“

Já říkám: „Tak, vidíš to? Ale to není láska. Ty ji v tom podporuješ. Víš, jak já bych to udělala? Na to ale přijdeš teprve tehdy, až to nebudeš považovat za špatné. Oni jsou tvé vědomí a ty své vědomí musíš přece naučit, jak se umět starat o peníze. Takže nepřidávat ty peníze. Ty vždycky přidáš, takže jí ulevíš a ona si zase půjčí.“

Takže já bych to teď udělala tak: (pozor, je to lepší z tvé stránky, než aby to udělal někdo jiný) Já bych volala furt: Mami, kdy už mi vrátíš tu tisícovku, prosím tě? Víš, já už nemám.

To víš, že nebude mít. Takže druhý den: Mami, prosím tě, nemáš už náhodou těch tisíc korun?

Oni najednou budou vidět, že ty nemáš.“

„Ale je to čestné?“ Říkám: „Jde o to, aby se ten člověk naučil hospodařit s tím, co má. To je od tebe láska. Ať využiješ čehokoliv, bez odsudku, bez útoku negativní emocí, bez lítosti, že to jsou tví rodiče. A vysvětlit, že teda tatínek dává tisícovku někomu, kdo mu to nikdy nevrátí, ale sám té rodině to neposkytne. To je právě, když někdo chce být strašně dobrý v očích druhých lidí. Jemu nestačí ta rodina, kterou má kolem sebe. Takže tady jsou takové nerovnoměrnosti, vidíte, jak je to rozdrobené. Vy se musíte naučit spravovat si svoje věci správně.“

Kristus je velice přísný. Ano, protože ví, že hmota není jeho domovskou stanicí. Vaší domovskou stanicí je Duch a ten Duch je i toho člověka, kterého dneska učíte. Proto jste někdy opravdu velmi přísní, to i Kristus vám předvedl, že to uměl. Ale samozřejmě přes různé jiné příběhy jste si potom namluvili, že to tak není. Byl to obyčejný člověk, ale měl to v hlavě už samozřejmě srovnané, protože už si to všechno prožil.

Milá Ivanko, ráda bych se tě zeptala: Když šilhám pravým okem a zároveň se nedovedu dívat oběma očima současně a vždy se pohled střídá a obraz se v mozku nespojuje, jestli to pro mě má nějaký význam a potřebuji to, nebo bych to dokázala uzdravit? Mám se pít po důvodech

a příčině? Syn má tuto vadu taky a alespoň u něj bych moc stála o uzdravení, neboť sní o tom, že se stane pilotem. Díky, Eva.

V první řadě, Evi, budete muset přijmout tento stav. Víte, ono to pracuje tak, že teprve to, co přijmete, tak nepokračuje odpor v této rovině, to znamená nezhoršuje se to, zastaví se to v určité variantě, na určité hranici. Tehdy se může stát i to, že vám někdo najednou poradí, jak by se to dalo zlepšit. Je to samozřejmě v komunikační úrovni. Pokud to máte jako vrozenou vadu vy a vaše dítě, tak to musí být někde v rodině komunikační zábrana.

Komunikace jednotlivé hmotné složky, to znamená domečku, ve kterém bydlíte jako Duch, se odehrává v pěti smyslech. To znamená, že komunikujete hmatem, sluchem, očima, chutí a čichem. Později budete mít ještě další smysly, ale těch se dočkáte až v 5D. Když je někde v této rovině závada, tak se to nese dál. Ale vy stejně víte, že se toho jednou zbavíte, ať už tím, že třeba k něčemu tady dospějete, anebo tím, že si vyměníte hmotnou složku. Takže klid, pohodu. Neuděláte další horší věci. Svět se vyvíjí velice, ale velice rychle a může k tomu dojít.

Já si pamatuji, můj muž se kdysi dávno, jako kluk, učil v jednom velikém obráběcím podniku. A jednou o přestávce (to byl ve třetíku) šel kolem obráběcího stroje, tam byl nějaký soustružník, a on tam koukal. A najednou vyletěla špona, sekla mu do oka a přeřala mu okohybný sval, takže to jedno oko najednou koukalo takhle nahoru. Když mi to vyprávěl (on je taky pokora sama)...

Já jsem říkala: „Co jsi dělal?“ A on: „No nic. Šel jsem domů.“

„Co ti říkali doma, že najednou máš oko nahoru?“ „Tetě to bylo jedno. To už jsem neměl rodiče. Tak jsem to neřešil.“

Říkám: „Ale počkej, ty máš dnes oči v pořádku.“ „No to až za rok, když jsem neuměl na písemku, tak jsem si řekl: Dneska nejsem naučený, tak dneska půjdu k očnímu.“

Takže berte to tak, že to máte dočasně. Buďte rozhodně v klidu. To jediné vám dneska můžu doporučit, pokud je to taková vada. Ale určitě se to jednou bude dát spravit.

Zasílám dotaz pro paní Ivanku na sobotní přednášku v Brně, pokud lze touto cestou, jinak nevádí.

Vaše povídání bude určitě úžasné. Rádi s manželem posloucháme přenášky paní Ivanky a vždy přemýšlím nad myšlenkou, že vše již máme v osudu dané a nelze to změnit. Znamená to tedy, že ať učiním jakékoliv rozhodnutí, stejně i výsledek tohoto rozhodnutí mám daný?

Ano. Pozor, vy máte dáno i kdy něco pochopíte a kdy něco nepochopíte. Tohle je právě strašně velká iluze bílé a černé magie, že oni si myslí, že když se teď rozhodnou, že půjdou doleva, že to je jejich rozhodnutí. Jenže vy už to máte navolené v kabátku a nejste kabátkem. Ten hotový kabát i s programem si zvolil váš Bůh, neboli vy. Vy jste božství. Vemte si, že 3D člověk, ten bude takhle prosit, vztahovat ruce k Bohu a bude hledat toho Boha. On neví, že ho má v sobě ukrytého, že on jím je. A neví to právě proto,

že jeho hmota má nastavené emocionální útoky na druhá lidská zdánlivá těla. Taky neví, že pod těmi druhými lidskými zdánlivými těly je ukryt jeho vlastní Duch. A že tedy útočí sám na sebe. Proto v Bibli jsou utajené příkazy, které jsou tu dlouho, od začátku, co se psala Bible. Vemte si, že i desatero přikázání, které přinesl Mojžíš ještě ve Starém zákoně, který je velice dramatický (tam je ještě oko za oko, zub za zub), tam už máte všechny předpisy. A dodnes není člověk, který byť se zdá být věřícím a chodí do kostela, modlí se, tak není schopen všechny tyto věci dodržet. Takže vidíte, jak těžké je prohlédnout a projít třetí dimenzí. Ale vy už schopní jste. Kdybyste nebyli, tak tady nebudete sedět a pošlete všechno, co říká Iva, pryč z vašeho života.

Nevím, zda se vyjadřuji srozumitelně, neumím tuto myšlenku popsat. Ale například: chtěla jsem se přestěhovat. Tak to jsem již měla dané? Nebo kdybych se nebyla přestěhovala, mohlo vše dopadnout jinak? Nebo se zdravím... Mám již nemoc danou, nebo ji mohu ještě zdravým přístupem ovlivnit? Nebo jak již paní Ivanka říkala: nemoc proběhne, ale s mírnějšími příznaky a důsledky? Děkuji za případnou odpověď a moc se těším na sobotní setkání. Šárka

Ano, Šárko, všechno je hotové. Vy máte bod A a bod B nastavený. A mezi tím také vše, co se děje. Plavete na lodi, která dělá všechno tak, jak vám to jako Bohu vyhovovalo. Jenom vy si myslíte, že jste se rozhodli. To znamená, že třeba před deseti lety vaše tělo udělá třeba na třetí čarkě nějaký obrovský odpor. Budete se na někoho hodně zlobit. Nedá se nikdy poznat, kdy bude platba. Ta platba je zapasovaná v tom osudu v propojení zase s druhými lidskými bytostmi kolem vás. To znamená, že bude dejme tomu za dvacet let. Nebo za deset let, protože to vyhovuje v rodině. Jednomu to bude líto, že jste nemocná, že máte třeba zánět slinivky, druhý třeba bude zuřit, že chtěl jet na dovolenou a teď se nemůže jet... Tam jsou různé varianty. Takže všem těm lidem tam zase budou naskakovat další odpory. Anebo ne. Nebo tam budete mít jednoho pokorného, který to přijme všechno i s tím děním a nebude mu to komplikovat život. Takže vy nejste oddělení, vy si jen tak připadáte. Vy jste všichni skutečně propojeni v jednu velikou, obrovskou bytost zvanou planeta Země. Ale žijte. Bílá magie se to pomalu dozvídá, protože já jsem přišla pro bílou magii, takže pomalinku přestáváte být v křeči. Ten, kdo se bojí, že bude mít odpor, tak do prdele ten odpor už má. K tomu odporu, že jo. To je zbytečné. Máte jenom žít, úplně lehce.

Milá Ivanko, poslouchám vaše přednášky tři roky a moc mi pomáhají. Mám tento dotaz a současně prosbu: Jsem v depresi, již po několikáté. V předchozích letech jsem byla dvakrát hospitalizovaná na psychiatrii, beru antidepressiva, snažím se přijímat, ale cítím, jak jdu dolů. Nevládám to, jsem na dně. Prosím o radu, popřípadě abyste se podívala, kde mám zápis. Děkuji, Alena.

Tady to, Alenko, nejde, ale já vám řeknu: ta deprese není vaše. Ta deprese není vaše. To znamená, že když to tělo začne tlačit, tak ví, že něco není dobře. To je takový ten nepříjemný tlak, kdy to až bolí. Tak se pokuste to ignorovat, neposlouchat. Někdy tam je i ten hlas, který vám říká, co vám překáží. Vy si musíte říct, že teď a tady jsem to

chtěl. To, co se odehrává v mém osudu teď a tady, jsem si potřeboval prožít. Tělo využívá vždycky poslední odpor, to znamená, že když jste byla naposledy v poslení fázi deprese, pak už to odcházelo, tak po čase vás nechá odpočinout a pak to znova, když se něco dozvíte nového (což jste se dozvěděla), tak to znova zkusí.

Abyste byli vědomým Bohem, vy se musíte jako Bůh naučit ovládat hmotnou složku. Jiným způsobem to nejde. Každý to má nastavené. Takže to není vaše. Zkuste si představit: tělo vám najednou hodí strach z něčeho. Za dva dny, za týden, za rok – co bude. Proč bych se měla dneska a tady bát? Já mu řeknu: až to bude, tak si počkám. A až se to bude dít, tak to budu řešit. Teď se nic neděje. Okamžitě to z vás takhle spadne, jak když svlíknete kabát. Takže vy si budete muset umět poradit. Vysvětlovala jsem vám, že pro mě jste jako moje děti, které učím chodit. A já vás klidně nechám si odřít koleno. Já vám můžu poradit, ale pak už vy získáte zkušenost s tím vším, co se odehrává, že vlastně všechno je dobré. Ano, větší zkušenost je, když si to koleno odřete a víte, co vás čeká, když to hodně moc rozjedete na nerovném terénu. To je vlastně to samé.

Zkuste se podívat i na rodinu, jestli ta deprese tam někdy byla. Co ta rodina řešila, jestli strach o děti nebo strach z práce nebo sebenedocenění... Vy můžete žít.

Zrovna dneska mi běžel hlavou film, že já jsem vlastně nikdy nic pořádně neuměla, jenom optimismus. Nic jiného. A vemte si – kdybych ten optimismus neměla, tak když by mi nešlo až tak extrémně všechno ostatní, tak bych si taky mohla říkat: jsem špatná, nic tady nedokážu... Ne, proč bych si s tím měla dělat hlavu. Ten život od rána do večera, kdy jdete do práce, musíte pracovat a pak doma něco dělat a starat se o děti, ten je tak náročný. Tak proč bych si měla dělat hlavu ještě s takovými věcmi? Zbytečně si necháte našeptávat od hmoty satana tyto věci. Neposlouchejte ho. Vy jste chtěli to, co se děje. Toto je hodně velké nebezpečí v bílé magii, kdy bílí mágové chtějí být slavní, pyšní, chtějí se ukázat něčím vyjímečným. Tak jim tam ta hmota položí dar. A horkotěžko se ho zbavují. Napřed se ho zuby-nehty snaží dopídit a pak zjistí, že to je danajský dar. Že je to ubíjí. Žijte obyčejný život. Je krásný.

Dobrý den, Ivanko. Měla bych takový menší dotaz. Mám čtrnáctiletou dceru, která má často déja vu. Asi před půl rokem, když mi o tom řekla, byla překvapená a nadšená. Já taky, protože já měla déja vu asi pětkrát za život. Jenže pak se to začalo stupňovat. Třikrát za měsíc, to bylo skvělé, ale teď až sedmkrát za den. Řekla mi: „Mami, je to až nechutné.“ Musela jsem se smát. Mohla byste mi o tom říct víc? Mockrát děkuji. Mějte se krásně. Kamila

Déja vu je proces v těle, kdy vy zahlídnete věc, která se teprve odehraje, ale vy jste ji viděli při narození. Pokud jsme nadšení... nadšení i pesimismus, obojí je závada. Vám to má být jedno. To je důležité. V této fázi ta hmota dělá to, že když jste nadšení – hurá, holka to má taky – takže satan přidává. Tam je ještě, že jako něco umíte navíc. Pak zjistíte, že to je nechutné. Ano, to je nechutné. Proto já jsem vždycky říkávala: bacha na zvědavost. Ony jsou dvě varianty. Je zvědavost – tu ne, a zvidavost – tu ano. To si pak vysvětlíme.

Já jsem tady zahlídla jeden dotaz, myslím si, že k tomu dorazíme, kde vám to podrobně vysvětlím.

Takže berte to jako obrovský dar, že vám to ten satan dělá. Vy si prohlídnete celý ten proces. Najednou to někdo chce, supr, něco zahlídnu, vím co bude, co na mě za rohem čeká. Perfektní. Takže teď on se vám snaží natlačit ten dar. Jenže vy moc dobře víte, že se stáváte Bohem jenom tehdy, kdy odmítnete dar od satana. Bacha, je to fáze hmoty. Defakto je to od Boha, protože v tom osudu, v tom těle to máte nastavené. Takže to je obojí dar, ale hlavně my to budem dneska považovat při tom přechodu za dar hmoty. Tehdy, až zjistíte, že to je nechutné, tak zase bude využívat toho, že vám to překáží. Takže teď vám to musí být úplně jedno, kolikrát je to za den. To znamená: uvidím to, budu to ignorovat. Pak to může odcházet, protože hmotné vědomí využívá toho, že už to nechcete. To je vlastně to samé, jako kdybyste to chtěli, ale z druhé strany. To jsou dvě hrany jedné věci hmotného vědomí.

Drahá Ivanko. Rád bych se zeptal na práci se strachy, protože ty svině se drží, jak jen můžou, a využijí každou možnost vlítnout do hlavy či hmoty. Víím, že strach je z ega a není můj. Ale jak odpoutat strach, který velmi destruktivně působí na hmotu – pocit horečky, závratě, zvracení, neschopnost fungovat, když to nejvíc potřebujete. Mohou to být třeba splátky? Tudíž to přijmout a nějak přežít? Dnes to беру pozitivně, ale samozřejmě myšlenky typu: jak mi zase příště bude... (to už zase koukáte do budoucnosti, že jo) setrvávají a je to vážně o nervy. Možná má člověk velké nároky i sám na sebe. Kdyby mi to bylo jedno, tak jsem v klidu. V jedné starší přednášce jste se zmínila, že umělci nevyužívají všechn svůj božský potenciál k tvorbě, jak by mohli. Přiznám se, jsem začínající, stále studující dirigent. Jsou tedy tyto nároky sám na sebe, aby provedení na koncertě bylo dokonalé, právě to, co člověka limituje? Víím, že jsem si vše vybral, ale nějaké moudro jak na strachy a jak je bez odporu rozpustit.

Ano, je to tak, Jiří. Nevím, kde sedíte, ale mávám.

Já jsem kdysi vyprávěla v Šumperku, to si pamatuji, protože ta přednáška tenkrát byla v odsvěceném kostele, bylo to moc pěkné. Vyprávěla jsem můj příběh, který jsem zažila s mojí úžasnou kamarádkou, která je virtuozkou. Ona žije v Dánsku. Hraje na violoncello a ona mě 4. října 2012 pozvala na svůj koncert, který měla v Teplicích. Nevím, jestli jste to slyšeli nebo ne. To byl zajímavý příběh. Pozvala mne i s maminkou. A ještě ten den mě pozvala dopoledne na oběd. My jsme se sešly, nádherně jsme si popovídaly. Asi čtyři hodiny jsme obědvaly. Všude pršelo, jenom na náš stůl venku nepršelo. Ten číšník chodil a koukal – to není možné, ono na vás neprší? A viděl, že ten stůl fakt není mokry a všechny stoly kolem nás byly opršené. On z toho byl pryč.

No a ještě ten den ráno jsem si říkala: To bude náročné, protože já se na ten koncert těším, dostanu se tam, ale vždycky jsem měla do noci, do dvou hodin práci. Ten den nepřišla žádná práce. To už se tak připravovalo. Navíc dopoledne přišel takový zvláštní e-mail. Jenom taková muzika s videem. Tak jsem na to klikla a tam byla nádherná vážná muzika, hrálo violoncello a otevíralo se tam pomalinku při té hudbě pět

oranžových růží. Já jsem na to tak koukala. Poslal to nějaký úplně cizí člověk, kterého neznám. Tak jsem říkala: Je to hezké a zlikvidovala jsem to.

Pak jsem šla na ten oběd. Oběd byl nádherný, my jsme si krásně popovídaly a večer v sedm hodin jsme přišly s maminkou na koncert. Seděly jsme v první řadě. První polovinu hrála Míša a teprve po té první polovině už pak hrál někdo jiný. Tenkrát hrála Dvořáka, to si pamatuji. Ona mi vždycky říkala, že vždycky trpí hroznou trémou. To vy umělci samozřejmě máte. A já jsem jí vysvětlovala, že vy jenom máte tu práci dělat rádi. Jako Bůh jste rádi vstoupili do hmoty, abyste se jednou zase našli. Ale hlavně – vy jste stvořením a jste Duchem i tady i v celé škále všech dimenzí až nahoru už teď. To je jenom vaše omezení, ta hmota. Takže ta hmota háže: Jak mi zase bude blbě, když mě bylo takhle blbě naposledy. To je vymístění se. Tím pádem toho využívá a pak vám blbě bude.

Tenkrát začaly první tóny. Ona je krásná. Měla takové azurově modré šaty až na zem a začala hrát. Měla zavřené oči, hrála poslepu. Ty ruce jely a v prvních tónech já jsem zažila něco neskutečného. Mně se roztočila srdeční čakra. Já jsem těma otevřenýma očima, když jsem koukala na ni, viděla do sebe obrovský kanál.

Vy máte i v páté dimenzi srdeční čakru, každá dimenze má srdeční čakru. Ta je desátá pro vás. V té mé desáté čakře se roztočil obrovský ten potenciál a přes tu desítku mi sjelo takové bílé světlo. To světlo mi vletělo do srdce, z mého srdce se odrazilo, šlo do Míšiniho srdce, mezi námi byla taková smyčka a to světlo teklo do jejích rukou. A ona hrála. Ten koncert byl neuvěřitelný, až mám husí kůži. Ona pak dohrála, my jsme byly s maminkou úplně nadšené. Představte si, ona dostala kytici – pět oranžových růží. Já jsem na tu kytku koukala a teď ona se uklonila, sešla dolů, přišla k nám, pošeptala mi: „To jsi hrála ty, víš to?“ Říkám: „Tys to viděla?“ Já jsem byla v šoku, já jsem myslela, že to je jenom můj prožitek. Ona říkala: „Já jsem poprvé hrála bez nervů. Já jsem nikdy nezažila stav, že bych neměla trému. Já jsem tu kytku chtěla dát tobě, ale já vidím, že je pro maminku.“ Já jí říkám: „Já už jsem ji dostala dopoledne.“ To zase ona koukala. To jsme si pak vysvětlily. Takže ji dala mamince, sedla si vedle nás a druhou polovinu se dívala s námi a poslouchala ten koncert. Bylo to krásný.

Ano, vy potřebujete tam jít jenom rád. Vždyť tělo se něco naučilo. Tehdy potom hraje božství. A ten Bůh to potom rozbalí neuvěřitelně.

My jsme teď byli na dovolené v Chorvatsku a tam byl s jednou maminkou houslistkou chlapec, který také vyhrává soutěže houslí a ten kluk nám zahrál. Zahrál nádherně. Ten kluk hrál srdcem. Já poznám člověka, který využívá srdce. Takže dělejte to jenom rád. Jinak tělo bude opravdu ty svině – strachy házet. Protože to není vaše. A čím víc se budete bát, tím víc se bude uzavírat ten potenciál. A je to škoda. Běžte tam, beze strachu. Klidně mu řekněte: No jestli to pokazím, tak to pokazím. Vždyť jsme všichni omylní. Ano, přijmout všechno, čím vyhrožuje ten hmotný hlas. A nebojte se, to nic není. To zvládnete.

Uvědomte si, že nehrajete nikomu druhému, hrajete sobě, protože jste všechno. Oddělenost z vás dělá odděleného jedince, který chce něčím vynikat, něco sem pro ty lidi přinést. To je takové to bílomágovské: Co je tady mým úkolem? A teď honem hledá,

čím by prospěli a chtěli by tady, aby si jich někdo všimnul. Prospějete všem klidem, mírem a láskou k tomu, co umíte, pro co jste přišli. Pak to lehce najdete. Takže hrát jenom rád.

Dobrý den, Ivanko. Poslední dobou se cítím unavená a ospalá. Mám tedy spát a odpočívat nebo se snažit něčím se nějak zvednout? Děkuji, Sylva.

Sylvo, zlatá střední cesta. Kdybyste jenom odpočívala, tak vám pak zvadnou svaly a ani se vám ten život nebude líbit. Takže pokud jsem unavená, na chvíli si odpočinu a pokračuji dál a pokračuji ráda. A nebudu podléhat takovému fňukání: jsem unavená, druhý to nemá a já jo. Ne, to je uzavírání se. Každý je někdy unavený, každý si to někdy najde, protože i vy v minulosti, jak prožíváte různé odpory, tak dneska máte platby. A pozor, únava, třeba několikátýdenní nebo nškolikaměsíční je taky platbou. Takže někdy je to platba, ale nevíte to.

Já jsem se teď dívala na jednoho malého chlapce, dneska je mu asi jedenáct, dvanáct let a dostali jsme se do času první třídy, kdy mu bylo šest. A jeho maminka v té době prožívala nepříjemný vztah s mužem, a toho kluka to dostihlo. Ten tu mámu litoval a považoval to za špatné, takže dnes si prožívá obrovské únavy. Vždycky vás něco dožene. Nic není náhoda. Takže zase: nesmíte to odmítnout. Když to odmítnete, tak zas budete platit za to odmítnutí někde v budoucnosti. To je zbytečné. Jsem unavená, no tak se tady chvíli posadím, půjdu si lehnout a pak vstanu a pokusím se udělat něco dál. Tak, to stačí.

Dobrý den, paní Adamcová. Mám na vás dvě otázky. Mamince diagnostikovali Alzheimerovu nemoc. Co vlastně vyvolává tuto nemoc? Mohu jí nějak zlepšit její výpadky paměti, zbavit ji strachu v těchto okamžicích? Zajistit jí vnitřní klid?

Alzheimer je zvláštní typ, který se objevuje v posledních desetiletích, možná v posledním století. Dřív to tak nebylo. Je to z toho důvodu, že lidský věk se zvedá obrovským způsobem, a také do této doby jsme se stravovali určitým způsobem, který se nyní mění. To zjišťujete sami všichni, že najednou máte jiné informace o stravování. Alzheimer postihuje až lidi, kteří se skutečně blíží k tomu svému konci. A objednali jste si ho jednak vy sami, protože to je dost náročné a vy se tam učíte hodně trpělivosti. Myslím vy jako okolí. Ten člověk je celkem v pohodě. Samozřejmě do té doby než si najednou nepamatuje kdo jste a teď jste u něj doma. Nebo se mu to zdá.

Já si pamatuji, naše Janička kdysi dávno (a ta byla samozřejmě znalá, to je dítě, které jsem vychovala) říkala, že v noci šla na záchod a dědeček jí napadl pantoflí: „Co tady děláte? To je můj záchod.“

A ona říkala: „Dědo, to jsem já.“ „Já žádnou vnučku nemám.“ A to je pak těžké. Ale ona věděla, takže byla v klidu, navíc už tehdy studovala zdravotnictví (byla zdravotní sestrou), takže taky to viděla z toho medicínského hlediska, že musí být klidná. Tam se taky učí sestry samozřejmě, jak se chovat k pacientům, kteří jsou ne příliš v pohodě, takže tu psychologii tam nastudují. Takže zachovat klid, kývnout, někam se schovat.

Takže je to z toho důvodu, abyste se všichni vyučili. A ten člověk pomaličku odchází. Ve skutečnosti se teď zjišťuje, že to je z bílkovin, které se usazují na nervových zakončeních. A na to všechno se přijde. To bude zase s tou změnou. Tyto nemoci skutečně zmizí.

Když se zklidním, zavřu oči, vidím fialkovou hvězdu na fialovém podkladě. Hvězdička pak zmizí, objeví se kolečko, většinou žluté barvy, které se zvětšuje, pak se sebestředně prolíná jasně modrou barvou. Někdy je to celá škála barev jako to má duha. Ale jasnější jako barvy čaker. Uvědomila jsem si, že když barvy pozoruji a vypínám tím svůj mozek od denních prožitků, nádherně se mi usíná. U vašich videí je vše intenzivnější, co to znamená? Je to normální nebo mi barvy chtějí něco říct? Mají barvy něco společného s čakrami nebo s třetím okem? Děkuji za odpověď a za to, že jste. Marie

Maruško, víte, vy ve skutečnosti vypadáte jako kanál. Tedy my všichni. Vysvětlím. To bylo blbě řečený, co? Když budete procházet jako vědomí od shora dolů nebo od zdola nahoru, tak se budete posunovat v těch barevných částicích.

Můj bratranec má dceru. Dneska už má pět dětí, žije u Olomouce, ale to byla ještě svobodná, byla u mě na návštěvě. A ona kdykoliv sáhla do pastelky, nabrala barvu a řeklo se jméno nějakého člověka, tak namalovala nádhernou mandalu. A ona říká: „Ale já nevím, proč to tak mám, proč tu mandalu maluji.“ Jenže já, když jsem toho člověka znala a viděla jsem ty barvy, tak jsem věděla, že to skutečně jsou jeho vlastnosti. Protože ta mandala vlastně je pohled shůry (proto se kreslí i osobní mandaly). Když vidíte ten střed mandaly, tak přesně tam vidíte, jaké barvy tam dominují a které tam projdou. Tam poznáte, jaký ten člověk je. To je dokonalé. A tohle je to samé, protože vy jste taky tou mandalou. Každý z vás vypadá jako květina, což dneska samozřejmě nevidíte, ale ty vyšší dimenze nás jako takové mandalky vidí, pro ně jsme takovou květinou, částicí, která je po nich a jsme jejich vlastní. Takže se k tomu dopracujete. Takže tohle je stav, když potom posloucháte pokoru, to znamená u videí, které posloucháte od Ivy, tak se ve vás rozšiřuje kanál, tak proto je to intenzivnější, ale jinak v tom nehledejte nic. Tam se vlastně rozšiřuje vaše vlastní božství, které najednou chápe kým jste, tak proto to vidíte takhle jasněji. Ale to jen jako prohlédněte, ale žádné věci s tím nedělejte.

Milá Ivanko, mám vztah se ženatým, o osmnáct let starším mužem. Vztah trvá přes deset let. Máme dvouletého syna. Partner s námi je i není. Prosím o váš názor proč jsem si tuto zkušenost vybrala. Proč to vnímám jako provizorium, něco, co je jenom napůl. Děkuji, K.

Vy to vnímáte jako provizorium, protože jste to ještě nepřijala ve stavu, v jakém to je. Pořád ještě čekáte, že se něco změní. Buď to přijmu tak, jak to je, že on tam jednou je a podruhé není (to taky se dá takhle přijmout). To znamená nedonutit ho, aby byl úplně u vás. Vy jste s tím přece počítala. Uvědomte si, že vy jste udělala té ženě taky ten stav, kdy u ní někdy byl a někdy nebyl, takže děláte to samé sobě. Buď to přijmete tak, jak to je, nebo si to ukončete, jestli chcete. Ale pokud máte dvouletého syna a on se k němu

hlásí, to už je na vašem rozhodnutí. Ale přijmout to tak, jak to je, je pro vás ukončením. To znamená smírím se s tím, nebudu ho mít na sto procent. Koukejte na výhody. Doporučuji. /smích/

To se mi líbí, jak jsem vás pobavila.

Ahoj Iva, zdravím všetkých, čo sú tu so mnou. Iva, mňa by zaujímalo, ako je to so zvieratkami. Chcela by som viac pracovať pre útulky na Slovensku a podporovať ich finančne. Prosím, vysvetli nám, kam odchádzajú zvieratá, do akého duchovného sveta, keď nás opustia. Aký je duchovný rozdiel medzi človekom a zvieratom? Vďaka za odpoveď.

Rozdíl neexistuje. Já jsem vysvětlovala (a to s tím souvisí), že když se obalila planeta duchem, tak tam bylo všechno od prvopočátku, od vstupu po hmotu (to je to vyhnání z ráje, které se odehrálo tím obalením celistvým Duchem). Je tam všechno. Ale ze začátku jste byli jenom prvoci, řasy, možná nějaké anorganické sloučeniny... To bylo v první třídě. Vysvětlovala jsem, že planeta byla takto obalená v první chvíli jako postavená devítiletka, které má prázdné třídy a nikde nikdo není. Ale první část vědomí se najednou dostala do provozu, do děje, do procesu. Najednou se zaplnila první třída.

Zkuste si představit, že v té škole první rok je jenom první třída. Ostatní spí. Tohle dávkování vědomí pokračovalo po určitém čase. Takže za určitou část časoprostorové křivky najednou vyžrály tyto první organismy v něco složitějšího. Už měly víc zkušeností, už byly vyspělejší. Zaplnila se druhá třída, ale za nimi se docpali prváci. A takhle se to zaplnilo a v této době je plná devítiletka. Proto jsem přišla pro vás jako pro deváťáky. Děje se to proto, že každá část toho vědomí nám umožňuje nejvíc jedinců. Svět dneska, tady ta planeta, má nejvíc jednotek, ať je to hmyz, zvířata, rostliny, lidé. Ale je to stejný Duch. Takže i když dneska to zvíře, kterým vy jste byli dávno, dneska už jím nejste, jste lidé, ale zvíře už je docela vysoko. Člověk sám o sobě (to už jsem vám vysvětlovala) je sám zvířetem, dokud se mu neotevře třetí oko, dokud neprojde a nestává se žitým Bohem. To znamená, že zvíře už má k člověku skutečně blízko, čeká ho už jenom 27 tisíc let pod hmotou, aby vás dohonil. Ale to dohoní ve svém čase. Takže to zvíře je stejným Duchem jako vy. Proto ani zvířeti ani nikomu byste ubližovat samozřejmě neměli.

Ale pozor, skutečnou realitou zvířete je zase jenom Duch. Hmota s procesem zkušeností, které si nabral v těle, je iluzí. Proto jsem vám vysvětlovala, že ten, kdo ještě má chuť jíst maso... Vy jste v životě nic nesnědli, vaše skutečná realita je vědomí. Hmota žere sama sebe, aby udržela tělo v procesu. Prach jste a v prach se obrátíte, vám bylo řečeno ve třetí dimenzi, protože jste se považovali za člověka. Dneska už víte, že hmota je prach a v prach se obrátí. Tohle je skutečná realita pro 5D. To znamená, vám odpadne chuť na maso v určité úrovni, ale úplně sama. Nesmí to být podporováno negativními emocemi. To jsem trošku zabrousila. Tady jde o to, že i to zvíře, které dožije určitý děj v té hmotě, které si nabralo i třeba s nějakým utrpením i s nějakým tím štěstím, kdy třeba se dostane do útulku po nějaké dramatické situaci, ale pak ten život pokračuje s vděkem s někým, kdo se o něj stará. I to je možné. Takže pracujte. Ano, je to správné, věnujte se jim.

Dobrý den, zasílám otázku paní Ivance. Budu na besedě v Brně, ale pravděpodobně ji neuslyším. Ztratila jsem druhé sluchadlo, a tak prosím, pokud bys mohla najít minutku po besedě nebo před ní. Nevím, zda je to možné nebo je-li možná písemná odpověď na e-mail. Všech šest dílů Starých Křečan jsem doposlouchala s úžasem a uvědomila jsem si všechna ta svoje neodpuštění, kdy vše probíhalo jakoby stejně, jen se měnily osoby, neboli ti andělé, které jsem v té době viděla jako ty mě ubližující. Jsem paní Ivance moc vděčná, že mi takto otevřela oči, i když zavedení všech těchto poznatků do praxe a hlavně do myšlenek, mi ještě bude nějakou dobu trvat. Je to však pro mě veliké ulehčení a moc děkuji, že to pro nás paní Ivanka dělá a že je závěr tak jednoduchý, tedy být spokojený tady a teď. Naprostá nádhera.

Prosím o příčinu vzniku otosklerozy ve věku asi dvaceti let. Jedná se o tuhnutí a srůstání ušních kůstek a s tím spojenou ztrátou sluchu. Zda se jedná o karmické onemocnění a zda je možné tuto, dle lékařů nevyléčitelnou, nemoc vyléčit. Sama jsem prošla dlouhými pústy, kdy se mi sluch skutečně zlepšil, ale chybí mi disciplína v tom pokračovat a hlavně nezvládám přechod zpět na stravu a míru, i když bych si moc přála znovu slyšet i s ohledem na děti. Navíc minulý rok se dcerce v sedmi letech udělala pod uchem bulka (tedy opět v krční čakře), kterou jí lékaři odoperovali, ale žádné bakterie nenašli, ani nám nedali vysvětlení, proč k tomu došlo. Vím, že strach o ni mít nemohu, ale je to velmi těžké, když vidím, že je mi povahově tak podobná. Prosím, jak vést ji i sebe ke klidu. Vím, že krční čakře patří soudy a posuzování, což jsem skutečně dělala, posuzovala a odsuzovala nejen ostatní, ale hlavně sebe, plus velice těžko a s odporem snášela kritiku a skutečně jsem si vždy uši zacpávala, a to prsty nebo i sluchátky s hlasitou hudbou, která mě uklidňovala a odpojila se od vnějšího světa, kde jsem být nechtěla.

V roce 2006 se mi narodil syn, který pravděpodobně naopak lidi vůbec nesoudí. Jako malý pokaždé, když jsem na něho zakřičela, tak jsen roztáhl ručičky a chtěl mne obejmout. Dřív jsem tomu nerozuměla, a dnes chápu, že mne prostě za ten křik neodsoudil, ale pořád měl rád a pravděpodobně nesoudí ani jiné lidi. Když se ho ptám na nejlepšího kamaráda ve škole, jen řekne, že má rád všechny stejně. (Super) Dnes vnímám jeho vzrůstající ego a hádky s dcerkou. Když je dcerka odpravdu neoblomná a stále trvá na svém, špatně to snáším a děti okřiknu. Syn odpor neklade, ale dcerka se většinou urazí, ať už měl pravdu kdokoliv. Jak naučit děti tomu neodporování? A mohu děti nechat jejich osudu s tím, že syn dcerce pravděpobně stahuje její karmu a tou hádkou ji vlastně očišťuje. Jediné, co je potřeba je, aby dcerka nekladla odpor, jestli jsem to správně pochopila. Děkuji, Petra.

Ano, Petruško, ale tady je důležité vědět, že děj je nastaven. A děj je nastaven přesně pro vás. To znamená, že když pochopíte, že se o ně nemáte bát, tak už ulevujete ději,

ale už i to je nastavené, jestli jste schopní tohle mít. Ano, ten chlapec je asi opravdu velmi dobrý. Když já tu čistotu poznám, jenom když tam sáhnu rukama, jinak ne. Jenom samozřejmě ten děj vnímám. Ale vy už víte, že komunikační čakra je taky hodně důležitá, protože spojuje jednotlivá lidská těla, která tady jsou, v komunikační úrovni, protože se potřebují spojit. Spojit, protože jsou ve skutečnosti vědomím a ta hmota je iluzí, která se vám zdá, že je skutečností. Ve skutečnosti mluvíte sami k sobě. To je docela dobré duchovní cvičení a říkám vám to od začátku, že všechno je jeden Bůh a jste to vy. Mluvit k druhému člověku fakt jako k Bohu. Zkuste si představit, že by mu někdo nadával. I když jsou takoví jedinci, že ho posílají do hajzlu, protože jim nedal něco a druhému to nadělil. Ale to je ještě rovina hluboké neznalosti, ale v té vyšší rovině, když už ti lidé ví, že něco nad nimi je, tak si netroufnou. Oni neví, že útočí sami na sebe a pak ty děje jsou fakt hodně náročné. Takže zachovat klid, vědět, že jejich děj je hotový.

Takže pozor, pomůže vám, když zapracujete sama na sobě. A být otevřená, přiznat se těm dětem, popovídat si s nimi: hele, já jsem to taky dělala, já jsem to taky neuměla. Ale teď můžeme spolu pracovat. To znamená vysvětlovat, mluvit, být trpělivá. Někdy můžete ještě i ujet do těch starých kolejí – pak se nezkritizovat. To je zase kritika sama vůči sobě. Je jedno, jestli kritizujete druhé lidské tělo nebo svoje tělo. To není vaše realita. Zase kritizujete někoho úplně cizího. Jste Duch, Duch přikrytý hmotou, který je realitou i druhých lidských těl. To znamená, že když já se domluvím pak s dcerou: tohle jsem udělala blbě, promiň – tak jí to taky dojde. Ona se nemusí omluvit taky hned, ale může se omluvit třeba druhý den, ale už na tom něco děláte. Nevyvyšujete se, že vy jste dneska lepší nebo vědoucí. Už to víte. A samozřejmě reagovat s mírem. Můžete říct něco přísně, ale uvnitř musí chybět negativní emoce. Protože jenom negativní emoci hovoří hmota. Pak ji Bůh slyší. Vše ostatní neslyší. Proto když Iva řekne „prdel“, tak on o ničem neví. Tohle si zapamatujte. Takže klid. Jednou všechny nemoci budou vyléčitelné. Nedávno jsem zahlídla, a bylo to i nedávno řečeno, že až všichni lidé 3D jakoby odejdou, to znamená dožijí své životy, tak přijde bod, kdy tady poprvé v tom okamžiku zůstane člověk 5D. To má svou hranici, tento stav. Nikdo to neví, kdy to bude. To zkrátka bude vědět jenom ta bytost Planeta. V téhle hladině se v okamžiku vyléčí všechna hmotná těla, která tady zůstanou. Ta hmota se upraví, protože Bůh ovládá hmotu. Do té doby to nebude možné. Takže tady jsou ty prostředky k tomu připravené.

Prosím o objasnenie. Ivanko, dobrý deň z Košíc. Tvoje návšteva v Košiciach bola opäť obohatením môjho poznania, ale keď dovoľíš, chcem sa ťa opýtať na niektoré ďalšie atribúty, v ktorých chcem získať informáciu od teba. Čo je vzťah s Bohom na srovnanie poznanie o našom božstve? V Plzni na poslednej návšteve si povedala, že dimenzia šesť, osem a desať sú dlhé.

Ne, buď jsem to spletla... Ale víte, že sudé dimenze jsou krátké. Ano, to je jenom ten prostor.

První dimenze byla dimenze jenom bodu. Tady byla tak obrovská teplota, že nebylo vůbec možné dát dohromady nějaký atom. Ale to stáří se zvyšovalo, zvyšovalo a teplota klesala, klesala, až ve druhé dimenzi se začal připravovat vznik hmoty, to znamená první dvě jednotky se mohly spojit, tři atomy, čtyři... A samozřejmě vznikaly tím pádem takové ty chumly hmotných jednotek a prvků, které se zavinovaly, až z nich vznikl hmotný svět, to znamená jednotlivé planety. Což vůči té délce té první dimenze bylo velice krátké. A nastávala vznikem té planety éra třetí dimenze a teď je krátká, čtvrtá dimenze, kdy vědomí pod planetou (pozor – vědomí první třídy, to, které se vcuclo v hmotnou složku vědomě do té první třídy, když byl zbytek té školy ještě prázdný) je dnes v deváté třídě a rozumí tomu, čemu vědomí z jiných planet z páté dimenze (protože nás je hodně, já jsem tady pro tuto planetu a další mí kolegové jsou na jiných planetách) přichází informačně vás vyučovat. Protože Celek je vědomí jedno. Ať na vás kouká pátá, sedmá, devátá, jedenáctá dimenze, kouká sama na sebe, ale vy o nich nevíte, vy jste ještě k nim nedorostli těmi zkušenostmi. Takže toto je vaše realita.

Jestli jsem to řekla, tak jsem se spletla, ale vy to víte, že sudá dimenze je krátká.

Ale skôr si povedala, že párne dimenzie sú krátke.

Ano, to je pravda.

Dávala si príklad 4D. Sú tieto dimenzie niečím špecifické?

Ano jsou specifické, že se připravuje změna vědomí. Vemte si v první dimenzi bylo jenom vědomí osvobozené. Tam jste neměli odpor. Tam jste byli jenom blaženost. Ve druhé dimenzi jste se začali připravovat k obalení a na začátku třetí dimenze (během procesu druhé dimenze) jste byli vyhoštěni z ráje. A teď zase z toho ráje budete propuštěni. Bible vždycky stanoví určitý úsek pro jednu dimenzi. Budou se psát i svaté knihy dál ve vyšších dimenzích a tam budou jiné předpoklady.

Ivanko, prosím, vysvětli mi tyto dva fenomény z hlediska našeho božství: Duch svatý a andělé.

O tom už jsem taky mluvila. Duch svatý je božství pod planetou. Každá planeta má svého Boha, své božství, které je stejné, ale vybralo si jiný děj planety DNA, ve které se ponořilo (bylo obaleno). To znamená, že vy jako Bůh se nespokojíte jenom s jednou planetou Zemí, ale i vaše božství to bude prožívat v těch vyšších dimenzích. V každé dimenzi budete větší částí Boha. Každá planeta si prožívá jiný děj, ale ten konečný výsledek je stejný. Na té hranici pochopíte, kdo jste a změní se vědomí. A tak jak je to dneska šokující ve vás (vemte si, že ta planeta ještě žádnou jinou dimenzi nezažila, protože před třetí dimenzí nebyla ještě planetou), takže pro vás je to dneska první šokující přestup do poznání, kým jste ve skutečnosti. A to je jedna z nejdůležitějších dimenzí. Takže Duch svatý je vše, co je pod planetou a to je součástí veškerých jednotek, které tu jsou, ať jsou zvířecí, rostlinné, lidské. Andělé a démoni jsou součástí hmoty, hmotné složky.

Defakto andělé jsou dobro a démoni jsou zlo. Je to pozice duality světa. To znamená, že černí mágové chtějí ovládat svět. Už cítí v sobě božství a pozor – sami žádají o to,

aby ho ovládali. I třeba Hitler, to byl jeden z vysokých černých mágů. On se také spojoval s démony. Tam je žádost, to chce ten člověk. Ale on za to nemůže, on to má v programu, nezapomeňte na to. Ve skutečnosti i vy jste hráli Hitlera. Žádné odsudky, jinak vás bude tento model provázet dál. Takže síla těch démonů je žádaná tím člověkem, ale pozor – dělá to hmota sama, to vědomí je uvězněno, aby si sklídilo zkušenosti černého mága.

Bílý mág, ten nežádá, ten už se odklonil od zla a chce dělat takzvané dobro, ale pořád je systémem dualitního světa. Tehdy se stává, že k němu začnou se projektovat z jeho vlastního těla andělská těla. Ti andělé tam říkají skutečně nestranné věci, protože oni vás už vedou do pokory, ale ještě vás tam varují a vy si nedáte říct, takže tam si musíte projít různými stupni zkušeností, kdy se to umenšuje. Ten člověk, který odchází do pokory, ten už anděly nevidí. U něj se umenšila složka dobra – zla, ten už tady nevidí linku dobra-zla. Ten vidí, že to, co je, tak být musí, protože začíná prohlídat systém. Svět je pro člověka 3D obrovsky chaotický, nevyzná se v něm, nemá žádný řád. On to chce prokouknout, ale nemůže, nedokáže to. A přitom to jde jednoduše. Přijmout to, co se děje tak, jak se to děje. Beze strachu, bez jediné negativní emoce v celé škále čaker, kterou máte. Když tohle uděláte a přijmete to a nechcete tomu rozumět, jenom stačí to přijetí, pak se vám ten obraz přeskládá do systému, který jste usilovně hledali ve 3D. A zjistíte, že to systém má, ale byl ukrytý. A bude ukrytý před všemi lidmi, kteří ještě systém hledají a mají odpor k tomu, co se děje. Zažijete obrovský zázrak.

Pri písaní otázok v Košiciach (za odpovedi na ne ti ďakujem) som napísal o ohrození Zeme asteroidom 2002NT7. NASA vydala opätovné vyhlásenie, že po prepočítaní dráhy asteroidu viacerými astronomickými stanicami a jej upresnení, asteroid minie Zem v polovici vzdialenosti medzi Zemou a Slnkom, teda viac ako 90 miliónov kilometrov. Ach, ach, to som si odfúkol.

Pozor, Rudolfe. Když jsi si odfouk, tak je vidět, že jsi se bál dál, protože já jsem ti řekla, ať se na to vykašleš.

Víte, hmota je tady od toho, aby vás strašila. A vy jste tu od toho jako Duch, abyste se naučili odolat těm strachům, to znamená nebát se. Jste nesmrtelní. A věřte mi, v okamžiku, kdy odložíte toto tělo, vám bude naprosto lhostejné, kým jste byli a kým i budete. Děj je nastaven. Nemůžete nikdy umřít. Což možná pro někoho, když bude pesimista, bude dramatické.

Ivanko, děkuji ti předem za tvé vyčerpávající odpovědi. A když jsi našla v češtině gramatické chyby, tak se nezlob, chtěl jsem ti to jenom ulehčit.

Já jsem nezjistila, že by to bylo v češtině (smích). Děkuji, Rudolfe. Dobře, tak jo. To jsem zodpověděla.

Dobrý den, Ivanko. Ráda bych se zeptala jak se mám chovat k manželovi, s nímž rok a půl nežiji. Odešel nám, protože „mu ze mě bylo špatně“. Máme dvě děti a stýkáme se jen organizačně ohledně dětí. On má problém

se na mě podívat, je jak malý našťvaný kluk. Nedávno mi řekl, že je na mě protivný, protože je mu líto, že nejsme spolu a on přišel o rodinu. Podotýkám, že nespokojený byl on. Neustále mne kritizoval, týdný mne za trest ignoroval a nemluvil se mnou. A to mnoho let. Nyní se bojím najít si někoho a být šťastná, aby to nebylo ještě horší z jeho strany. Jak k němu přistupovat tělem, z nitra k němu cítím klid, ale jsou tu děti a ty to velmi vnímají. Děkuji, Martina

Ano, to je hodně těžký oříšek. Kdybych byla já v tomto stavu, tak budu ráda, že když je mu ze mě špatně, tak že odejde, protože mu špatně nebude. To je láska. Takže budu v klidu, budu v pohodě, děje se všechno dobře. On má problém. Ale teď mu to musíte vysvětlit, protože on neví, že má problém, že on odmítá. Protože on když je bez vás, tak fňuká a je našťvaný, ale přitom když je s vámi, tak odmítá. Takže si s ním pokecat, ale když skutečně ignoruje a neposlouchá, tak to nemá být. Já bych mu asi řekla: Podívej se, ty se trápíš úplně sám.

Ano, jsou tu děti. Ale když vy budete k dětem mluvit hezky o tatínkovi, neútočit na něj... Jestli on bude útočit na vás před dětmi, to už je jeho věc. Ale ty děti budou vědět, že vy o tátovi mluvíte hezky. A možná, že z jejich úst někdy vyplave obhajoba vás. Aby on si něco uvědomil. Vše má svůj čas. Rozhodně jenom soucit. Soucit k tomu, že on neví, že ho ovládá hmotná složka. Ale rozhodně je pro vás úlevou, že odešel. Protože mít doma muže, který na vás nemluví, nedívá se na vás a furt je našťvaný, to je těžké. A je to rozhodně úlevné i pro děti, když tam takového otce s tímto chováním nemají.

Takže pokud bude možnost si s ním sednout a vysvětlit mu, že si to dělá sám... Protože jak máte opravit věci, když on není schopný s vámi ani mluvit. Určitě jste měli stav, kdy jste se seznámili a byli jste zamilovaní, měli jste se rádi. To muselo někde nastat. Samozřejmě jestli on neposlouchá, tak asi těžko bude hledat příčinu sám v sobě. Ego vždycky ukazuje prstem na druhá lidská těla. Ale hlavně, kdo tam dělá něco podobného v jeho rodě. Tam možná byl nějaký takový odsudek, za urážení se a odmítání druhého, a on si teď neví rady. Hmota pokračuje v odporech svého DNA. Proto máte milovat své rodiče za to, jací byli, ať byli jací byli, jinak se nezbavíte procesu a budete vy dělat stejné věci svým dětem. Hmota je geniální učitel a je zapotřebí být vděčný. Takže v klidu, v míru, v pohodě. Žijte dál. Jeho výčitky si neberte, protože on dělá všechno proto, aby se nespojoval, aby nekomunikoval. Stačí, když vy budete v nitru komunikovat. Vysvětlím:

Letos v lednu byla na statku paní, která řekla, že její dva bratři ji odsuzují. Tahají se s ní o barák, tam byla i nějaká soudní pře. Ona říkala, že už to vzdala, že to nechala proběhnout, ať to akvokát dělá sám. Advokát jí řekl, že si vezme peníze jenom když to vyhrají. Takže ona to hodila za hlavu, protože je teď nemocná, tak to se jí ulevilo. Říkala, že je srovnaná, že si o svých bratrech nemyslí nic špatného, že ví, že oni chtějí ty peníze z baráku, o který se jednalo. Ale že to hodila za hlavu, protože ta nemoc jí ukázala ty poslední dvířka, které jsou tamhle někde, takže už neřeší nepodstatné věci jako je hmota.

A teď začala plakat, když to začala vyprávět. Co jí teda vadí? Když si vzpomene na dětství, jak maminka říkala jí a těm bratrům: „Děti, vždycky musíte držet pohromadě, abyste byli silní.“ A ona začala plakat a říká: „A my jsme jí to nesplnili.“ A já jsem jí řekla: „To je omyl. Jestli skutečně je nekritizuješ, nepovažuješ je za špatné, nevadí ti, co dělali, není ti to líto (což teď vidím, že ti to líto je), ani situačně kritika, že se to muselo stát... Když tam nemáš nic, tak jsi splnila, co jsi té mamince řekla. Oni ne, ale to už ty neovlivníš. Každý totiž musíte projít sám za sebe.“

Takže to je ten samý případ. Když vy nebudete na každé úrovni čakerní posuzovat mezi dobrem a zlem tuto osůbku, která je vašim vlastním vědomím a která dělá věci úplně neskutečné, tak vy splníte všechno dočista. Ono to nějaký čas v té hmotě bude trvat než ten osud se narovná, ale bude to v pořádku. Budete vidět, že buď se bude narovnávat ten váš manžel nebo úplně se tam ztratí. Ale vyřeší se vám ten problém. Rozhodně se nebojte žít. Nebojte se. On možná potřebuje pochopit, že na vás je někdo hodný nebo že žijete spokojeně. Aby pochopil, že sám sobě něco učinil. Někteří to potřebují prožít. Nebojte se toho.

Prosím o radu. Syn, 27 let, vysokoškolák, má schizofrenii. Odpor ke všemu, k životu, k lidem, nebere léky, vše odmítá, chce prý jen umřít. Vím, že si on i všichni okolo něj vybrali tuto situaci, vím, že to, co předvádí, není on, ale on to skutečně neví. Trpí a já nevím, jak mu pomoci. Děkuji, Radka.

Ano, to je hodně těžké, zvlášť, když je to už dospělý člověk. Protože vy nemůžete ovlivnit, jestli on si ty léky brát bude nebo nebude anebo jestli si něco udělá nebo neudělá. Musíte to přijmout, že máte dítě se schizofrenií. Musíte vědět, že on je vědomí a má i nastavený čas a i nastavený děj. Ukazovat mu optimismus, to asi nebude teď vidět v tomhle stavu, zvlášť, když ani nebere léky, ani se nesnaží a odmítá úplně všechno. Já vás nechci strašit, ale může dojít z pohledu člověka skutečně k tomu nejhoršímu. Ale věřte mi, že i kdyby k tomu došlo (nemusí), tak se uleví vám i jemu. Proběhne jenom děj. Já vím, že je to dramatické, ale je to tak.

Já mám kamarádku, která měla syna, tomu bylo jenom devatenáct. On řekl, že nikdy nevystuduje. On studoval asi čtyři školy, po třech měsících tam přestával chodit, zase nastupoval do prvního ročníku. Pak řekl, že ona je bohatá, tak on nikdy nebude pracovat a bude si brát peníze od ní. To ona řekla, že ne. Tam ten děj byl takový, že napřed bylo manželství, které se rozvedlo. Ten její manžel byl obrovsky bohatý a kupoval si toho syna, takže mu strkal peníze. Ona mu to nedávala, ale nemohla tomu zabránit. Vidíte, jak to graduje? Je to nastavené. Ten kluk potom dělal strašné věci. Nechodil do školy, jenom chtěl peníze, pak si začal půjčovat. Dokonce si půjčil v Teplicích od mafie, jenže ta mafie ho pak dohonila, že jo. Pak dokonce se říkalo, že ho někdo chytil a držel mu pistoli u hlavy. Pro něj bylo východiskem jenom jedno jediné. Tam nebyla schizofrenie, ale byl tam jiný druh ega a obrovského odporu. On sám nakonec skončil sebevraždou. Ona říkala: „Ty mi to nebudeš věřit, ale mně se strašně ulevilo, protože on už netrpí.“ On tady nic nechtěl, život odmítal. Ani to okolí, ta rodina si s ním nevěděli rady. U té schizofrenie je to tak, že on potřebuje pochopit, že se dá

ztlumit ten hlas toho odporu. Ale už má nastaveno, jestli tam půjde nebo nepůjde a jak to dopadne. Takže prosím vás, buďte jenom trpělivá. Vysvětlujte, když bude chtít si popovídat, ale budete muset respektovat jeho reakci. Nic jiného se nedá nastavit. Člověk sám za sebe se musí prodrat přes tu hranici a nebo taky ne.

Milá Ivanko, s manželem toužíme po dítěti, a nedaří se mi otěhotnět. Je to asi šest let, co nemám tělísko a nechráníme se. V únoru 2018 jsem otěhotněla, ale bohužel jsem potratila. Na umělé oplodnění zatím nechceme. Víím, že je to spojené s odpuštěním, ale já se na nikoho nezlobím. Tato zkouška už trvá celkem dlouho a já bych jí chtěla porozumět. Můžete mi na to prosím dát vaše hledisko?

Pozor, zlobení je na třetí čakře. Zlobení je jakoby nerespektování, že se něco děje. Tady potřebujete mít čistou dvojku a v té je vlastně neodpuštění, ale to se převádí do té mluvy vadit – nevadit. To znamená: nesmí vám vadit, že nemůžete otěhotnět. A to je hodně těžké, když si přejete mít dítě. Jenže vy už dneska víte (jestli posloucháte přednášky), že už ve svém těle program máte, jestli mít dítě budete nebo nebudete. Vy to samozřejmě víte jako Bůh, jestli ho mít budete, ale jako člověk to nevíte. To znamená, že nejjednodušší cesta k tomu je přijímat ten osud i s tím, že ho třeba nikdy mít nebudete. Musíte přijmout tu nejhorší variantu, tím to tělo zklidníte.

Já jsem měla loni v říjnu dva manžele, kteří měli stejný problém. Byli na statku, my jsme si nádherně pokecali a pak když odjížděli, tak řekli, že by si se mnou chtěli popovídat. Nechtěli to prezentovat před celým ansáblem. Tak jsem jim vysvětlila, že mají být rádi, že to tak je, že si ještě potřebují něco vyřídit, cokoliv upravit. Jestli to dítě tam bude, přijde, jestli nebude, nepřijde. Pak už se můžou rozhodnout, jestli nějaké adoptovat nebo jít na umělé oplodnění. Ještě furt je čas. Ale ať si užijí ten stav, kdy se nemusí chránit. Pozor, bez takového toho snažení: Ježíši, teď mám ovulaci, pojd' honem, rychle... Takové dítě by nevzniklo z dobrého procesu. Vy si zkrátka užívejte život. Buď to teď dostanu nebo to nedostanu. Tečka. Hele, byli potom v Otrokovicích a už byla těhotná. Zářila jak sluníčko. Takže jenom žijte. Nesmí vám to vadit, to nic není.

Mně nedávno jedna úžasná žena říkala, že by chtěla mít dítě, její manžel je mnoho let mladší než ona. Že se jí to podařilo před pár lety, ale ve třetím měsíci o to přišla, ale že jí to nevadilo. Že i ten její manžel je super, jemu to taky nevadí, že jí pořád říká, že mají čas a netlačí na pilu. A najednou zvedla hlavu a říká mi: „Co říkáš na umělé oplodnění?“ Já jsem jí na to řekla: „No a co ty?“ A ona: „Já jsem to vždycky hrozně odsuzovala.“ Říkám: „Co odsuzuješ, musíš zažít.“ „Aha, takhle to pracuje?“

Ano, ano, abychom uměli poděkovat za všechny nástroje. Takže neodmítat nic. I tohle je čas. A jestli máš mít dítě za deset let, tak ho budeš mít za deset let. Nenech se rozladit, to je špatné. Vždyť je to hotové. Nemůžete vůlí člověka nic udělat. Být v pohodě.

Milá Ivanka, ďakujem, že si. Mám vo svojej blízkosti trojročné dieťa, ku ktorému sa jej mama a jej partner správajú "zle", z môjho uhla pohľadu. Trvá to už dlhšie, preto som sa prvýkrát v klude rozhodla riešiť to. Poradila som sa s odborníkmi, vytláčila literatúru a dohodla si stretnutie

s jeho mamou. Vďaka tvojemu učeniú som vedela, že na rozhovor musím prísť bez odsúdenia. Je to moja sestra, ktorú som vychovala, preto bol nadhľad ťažký. Ale podaril sa. Ale: išla som lesom a v klúde nad tým rozmýšľala a zrazu, bez toho, že by som chcela, v hlave obraz, ako držím tomu jej partnerovi hlavu a búcham ju o zem za to, čo dělá malému. Zůstala jsem chvíli ze sebe zklamáná...

Bacha, tohle ne. To zklamání vám tam háže ego, chápete? On z vás dělá oddělenou jednotku. On vám tam hodí obraz, že mu mlátíte hlavou – pozor – to je jeho, ne vaše. A pak vám tam ještě hodí to zklamání, jako že: teda ty seš ale hnusná, ty mu mlátíš hlavou o zem. Ego je mazané. Tyhle dvě věci vůbec nepatří vám. Já jsem vám vysvětlovala, že jakoukoliv myšlenku takového typu máte pozorovat, jako když jede auto nebo se kutálí míč. To vám nepatří. Já bych se tomu zasmála. On je hrozně mazaný. On vás nepustí jen tak zadarmo. Takže

...že som stále hmoťácky silno zamotaná, že som schopná mať také obrazy.

To vám nepatří. Zapomeňte na to.

Vedela som, že to nie som, ale čo to teda je?

Áno, to je ilúzia hmotného sveta.

Nejaká časť mňa to je, som schopná ublížiť, keď to tam je? Ako dieťa som mala s takýmto správaním od mamy veľa skúseností. Môže to byť tým? Ďakujem, mám ťa moc ráda. x-ypsilonka

Hele, je to úžasné. Neboj se, to jsi nebyla ty. Víte, ego chce, abyste zase byli tím x-ypsilonem, tím tělem a jménem. Takže on vám tam hodí něco jakoby ošklivého a když to považujete za to ošklivé a nezasmějete se, tak už si řeknete: jaj, já to ještě v sobě mám, to je hrůza. A už jste zase x-ypsilonem. A ego si chrochtá. Ne, přehlídněte to. Jděte dál. Jednou mi řekl nějaký pán: Já mám takové ošklivé myšlenky, já jsem určitě ošklivý. Já mu říkám: Nejsi. Ty myšlenky jsou jenom nabídka. To je jako stříbrný tác, jestli se chytím nebo se nechytím. A když se nechytím, je to supr.

Milá paní Ivanko, mám zvláštní problém. Již rok a půl se mi špatně polykají tekutiny. Nefunguje polykání... (tady to nepřečtu). Prošla jsem všemožným vyšetřením a na nic se naštěstí nepřišlo. Nevíte, co to znamená? Děkuji, Šárka

Tam budete muset mít blok v komunikaci a tohle je platba. Ta platba se projevuje tím, že svaly v úrovni krku, které využíváte na polykání, jsou v křeči. Ta křeč je nepřítomnost božství, která dneska má stav toho zaplacení. Takže zkuste zaprvé přijmout, že se vám to děje stylem „zasloužím si“. Už jste prošla vyšetřením a na nic špatného se nepřišlo, tak se nemusíte bát, to od vás odpadlo. Ale teď se potřebuje urychlit ten děj. Když odmítáte tuhle platbu a považujete to za špatné, tak se to bude prodlužovat třeba na strašně dlouho. To je zbytečné. Vy jste samozřejmě něco pochopila, protože platby

přicházejí, až něco pochopíte. Takže prvotní je přijetí a další stav je, že si zkuste vzpomenout, kde došlo k té nekomunikaci. Jestli to bylo někde v rodině, nebo jinde ve vašem životě, s kamarádkou, v práci, to už je jedno. Většinou to ale bývá v rodině, tam už je to nastavené, protože vy dědíte to DNA, takže si oblékáte kabát svého těla utkaný přesně z těch vlastností, které jste potřebovali. Takže soudíte pak sami sebe a nevíte to. Takže to si projděte a můžete se něčeho dopídit.

Milá Ivanko, mému synovi (23 let) bolí – brní pravá polovina těla už skoro dva roky. Neví si s tím rady. Nic nezabírá. Děkuji, Stáňa.

Vy tady píšete „bolí“ a pak ještě „brní“. To jsou dvě různé varianty. Ale předpokládám, že když ho to i bolí a má to v pravé polovině těla, tam někde odmítl situaci. Víte, vy jste někdy už dobří, ten vývoj jde k tomu, že už se třeba nechováte ke hmotě, to znamená k lidským tělům odmítavě, ale předtím jste nevěděli, že Bůh je i situace. A Bůh je situace právě proto (a to nešlo předtím odezřít), že jste nevěděli a nikdo z vás netušil, že děj ve hmotě je nastavený, že ta hmota si to dělá sama. A vy nad tím nemáte žádnou vládu. Takže tady někde odmítl situačně děje, a to může být od jedničky až do pětky. Jestli je to celá pravá strana těla, tak to někde odmítl. A tady na těchto setkáních bohužel nemám tolik času, abych na každého člověka sahala. Ta sezení děláme jen na statku a je to omezený počet, to víte. Ale ať si to probere v sobě. Ano, doktoři nic nenajdou. Tohle ještě není prohlédnutelné přístroji. Až pak dopad.

Milá Ivanko, chci se zeptat: jsou všechny myšlenky ega nebo se někdy může jednat o myšlenky od Boha? Jako třeba odpovědi na otázky, které člověk zrovna má. Můžete také něco říci k intuici? Je i ona dar hmoty?

Myšlenky jsou všechny od ega, v hmotné rovině. Iva nemá myšlenky, ale není to stav, že bych neměla myšlenky. Je to stav, kdy mne hmota neboli hmotná myšlenková hladina neovlivňuje. Tohle je důležité vědět. Já jsem imunní vůči tomu, co se odehrává v nahrání těch myšlenek, ony jsou jakoby vzdálené. Ale teprve tehdy, když lidské tělo prokáže, že je Bohem, to znamená zemře ego (prožijete si smrt ega), tam kdokoliv položí otázku Bohu, tak je odpověď. Cokoliv budete chtít vědět, se dozvíte. A to máte každý z vás. Dneska se toho právě využívá proto, když Iva jako tělo vám přišla vysvětlovat, aby vy jste se ptali svého vlastního vědomí přes tělo zdánlivě druhého člověka, aby vám vysvětlil proces vašeho sebeosvobození od iluze hmotného světa. To je vysvětlený přístup a vztah těla Ivy k vašim tělům. Ale já mluvím sama k sobě. Já mluvím ke svému vlastnímu vědomí. Vy ještě, když uvidíte Ivu a třeba někdy i sektářku a nebo uctívanou, tak to jste ještě v prdeli. Proto vás vedu k tomu, abyste Ivu neuctívali ani zbytečně neposuzovali, že je sektářka. To je nesmysl. Takže zbavte se svých odporů. Jakmile v člověku usnou odpory, budete všechno vědět sami.

Pozor, kdokoliv jde okolo vás a na něco se zeptá, budete vědět přesně, kam do té konstrukce co dát. To už dneska mnozí z vás si víte rady. Budete si vědět rady pro ta druhá těla, ale třeba ne pro sebe. Všichni kývají, to se mi líbí. Ano, protože tam nemáte svoje ego. Vy už to víte, tu obecnou pravdu znáte. Dobré je, že když se vám to stane, říct

si: Co bych řekl druhému člověku, kdyby zažil to samé, co já? A budete to vědět. Tím obejdete jednou oklikou to své tělo. Ony existují háčky na ptáčky, nebojte se.

Tady je ještě jedna otázka:

Můžete také něco říci k intuici? Je i ona dar hmoty?

Ano i ne. Já už jsem vám vysvětlila, že intuice, která tady byla uctívána (vemte si, jak se pyšnilí bílí mágové, že něco věděli), to má každý. To má pak každý v těle, jakmile se dostanete do úrovně takhle vysoké. Dřív, třeba ve středověku, tady byli jedinci (bylo jich strašně málo, kdo to měl) a byli vyhledávaní. Nebo třeba v Jižní Americe, v těch kulturách byli takzvaní mágové, ano, to byli čarodějové, za kterými se chodilo na poradu. Ano, správně se jmenovali čarodějové. Mnozí z nich dělali tu plusovou práci. Ale teď je doba, kdy je vás tu hodně. A najednou jste pať, že něco zahlídnete nebo vidíte. Ale zahlídnáte program, který máte nastavený v hmotném těle, protože to vaše božství je už tak silné, že tu hmotu začíná krok za krokem jakoby ovládat. Ale pozor – má to svůj čas. Nepřežeňte to v rychlosti. Takže přivlastnit si to a pyšnit se, to vás roztrhá nebo toho využije zas hmota. Máte to ignorovat. Tam to zahlídnete – hodit za hlavu. A je jedno, jestli se to stane nebo nestane. Ignorovat. Přesně jako to auto, co jede okolo, nebo ten míč. Jinak se toho nezbavíte a ta hmota si s vámi bude pohrávat. Ale jde to samozřejmě všechno z Ducha, protože ten Duch si to zvolil v tom hmotném těle. Takže pak vám to bude naprosto jedno, co bude zítra, pozítří, za pět minut... Víte, že je všechno správně tak, jak je.

Moc zdravím, Ivanko. Díky za možnost dnešního setkání. Přednášky poslouchám asi třičtvrtě roku a myslím, že je to nejlogičtější, nejjasnější a hlavně nejvíc fungující učení, které jsem kdy slyšela. A hlavně mění život, dává mu cíl a směr. Někdy je to hodně těžké, ale krásné a osvobozující. Často se musím hlasitě smát při pochopení nějaké věci. Učí mě to velké pokore a to jsem si myslela, jak jsem pokorná. Také přichází velké odpory. Ale co řeším dlouhodobě, je má roky trvající bulimie. Už jsem ji, myslím, částečně přijala, ale snad mě má dovést až na samé dno, nebo abych se nevzdálila svým blízkým. Děkuji moc za názor. S láskou Hanka.

Víte, vy se máte chovat ke svému tělu jako ke všem druhým tělům. U druhého těla uvidíte, jaké dělá nesmysly, to je logické, ale nebudete proti nim útočit. Tehdy, když toto zažijete, nebudete útočit ani sama proti sobě, protože i vy jste stejný jedinec i pod hmotou, i v Duchu. Takže ano, přijmout konání svého těla, to co se děje i to, jaký jsem. I jaký jsem vizuálně, jak vypadám. Někdo může mít stopadesát kilo, někdo dvacet a taky mu to překáží. My jsme tady nalití do toho hmotného tvaru proto, abychom se přijali, každého takový, jaký je. Pak se může stav zastavit. Protože vy potřebujete mít v sobě tu správnou chemii a ta se vytváří jen s pomocí endorfinu. Takže nepovažovat to za špatné, nevyčítat si to, nedělat všechny procesy, které z vás dělají hmotu. Pozor – i situačně. Dneska jsme mluvili o tom, že Bůh je i situace. Proč bědovat nad osudem? Všechny kroky, které tam budou, musí být v přijetí. A tehdy budete vděčná nakonec, že

jste ji měla, protože jste pochopila hloubku své skutečné bytosti. Odhalíte sama sebe. Ale jenom v přijetí.

Dneska jsem vám řekla, že systém je takový, že lidi ve 3D se snaží prokouknout, vidí v tom obrovský chaos. Vy nemusíte věcem rozumět. Stačí, když je přijmete takové, jaké jsou. A odpadne to. Takhle třeba i kuřák, kdyby si vyčítal, že kouří, se toho nikdy nezbaví. Ale ten, který to přijme, že si teda pěkně pokouřil (nebude kritizovat nikoho), jednoho dne se vzbudí a má odkouřeno. To zní divně, co?

Milá Ivanko, moc děkuji, že jsem si tě v osudu naplánovala. Možnost poslouchat tě mi moc pomáhá. Mám tři dcery. Třetí se narodila s delším odstupem, když bylo druhé třináct. Do té doby byla druhá nejmladším dítětem i v širší rodině a byla zvyklá na hodně pozornosti, nejvíce mojí. Trávila jsem s ní hodně času, pomáhala jsem jí s učením. Po narození nejmladší bylo času na ni méně a ještě jsem někdy od ní potřebovala pomoc. V té době mi připadalo, že má hodně kamarádek a svých aktivit a už tolik nechce trávit čas s rodiči, ale možná jsem se spletla. Od dětství byla velmi citlivá, snadno se rozplakala, ale to byla dosud jediná komplikace. Ostatní vývoj běžný, spíše bezproblémový, chytrá, samostatná, více sportovně orintovaná, kamarádká. Spolužáky ve třídě se vždy snažila dávat dohromady, usmířovat kluky i holky. Když jsem ji pozorovala, měla jsem pocit, že ona je ukázkou toho, co říkáš. Že když je člověk klidný a pokorný, dostane vše. Přicházelo k ní tak nějak snadno a bez úsilí vše, co potřebovala. V myšlenkách nad její budoucností jsem nikdy neměla obavy, připadala mi tak nějak životaschopná. A měla jsem silnou víru, že u ní vše dobře dopadne a postará se o sebe.

Teď ale nastal prudký obrat. Vlastně už celý školní rok je těžký. Od podzimu jsme řešili u psycholožky špatné nálady až deprese a myšlenky na sebepoškození, strašení hlasy, které ji nabádaly někomu ublížit. Poslední dobou už vše vypadalo dobře. Našla si nové zájmy, vypadala vesele, zase jsem začínala věřit v dobrý vývoj, ale ona přišla se šokující zprávou: prý se vnitřně cítí jako kluk a uvažuje o operativní změně. No to mě teda satánek dostal. Týden pláče, všechny pokusy o žití pokory skončily. Jasně, domlouvám tělu a vím, že jsme si to všichni aktéři vybrali a domluvili. Chtěli jsme jen to nejlepší. Mám zkrotit tělo a zachovat vnitřní klid. Teorii znám, ale realizace pokulhává. Pracuji na tom. To, co nevím - jak se vlastně zachovat? Jak poznat, do jaké míry je to těžké dospívání a bouření se proti všemu včetně vlastního pohlaví a očekávání převzetí ženské role? Od dětství se všeho víc bála. Možná se jen bojí dospět v ženu a toto je přechodný způsob úniku. Teď mi tvrdí, že vždy byla spíše kluk a dělala klukovské činnosti. Podle jejího přesvědčení jde o transsexualitu. Je pravda, že si hrála i se stavebnicemi, je spíš technicky orientovaná po manželovi, ale nikdy to nebylo v míře, že by mi to bylo divné. Na druhou stranu chodila i v typicky holčičích růžových tričkách

a neřekla proti tomu ani slovo. Teď vůbec nevím, jestli nás všechny její ego zkouší. Potřebuje zkrotit nebo opravdu vnitřně lpí uvězněná v nesprávném těle a vybrala si, že budeme muset v životě projít touto bolestivou změnou, aby dokázala být sama sebou a šťastná? Nechci ji ztratit a mám ji moc ráda. Vždy jsem byla spíš mírná, laskavá a tolerantní matka. Co když teď nejvíce potřebuje tvrdou ruku? Když jsem nás objednávala na sexuologii, paní doktorka mi už v telefonu sdělila, ať se uklidním, že dřív byla součástí dospívání revolta v účesech, délce a barvě vlasů a nyní holky chodí s tím, že chtějí změnit pohlaví. Prý má takových holek plnou čekárnu, ale u většiny o transsexualitu nejde. Ale ona vidí příklady na internetu a bere to jako normální operaci. Jak se k takovému dítěti chovat? Vysvětlování ani zákazy nezabírají, trvá si na svém. Co dělat? Díky za radu. Bydlíme na malém městě.

Tam bylo vidět, v jednom odstavci bylo, že začala slyšet vnitřní hlasy, které ji nabádaly k tomu, aby někomu ublížila. Slyšeli jste to. Když přijdete do vývojového věku, ne jako dítě, ale do věku, kdy se poprvé blížíte k pokoře... To bylo hodné dítě v tom smyslu, že bylo vyspělé. Chovala se jednotně. Neútočila, sblížovala lidi, byla hodná. V tomto období, když žijete v té devítce, kdy už prokazujete kam budete patřit a kam ne, tak přichází hladina, kdy najednou se ta planeta překulí přes tu hranici do 4D a začnete slyšet vnitřní hlasy, které nabádají. Tohle je běžné u každého. To je ta křeč, o které jsem mluvila a jedná se o stav, kdy lidé, kteří to přetím neslyšeli, najednou slyší vnitřní hlasy a jsou z nich zděšení, co po nich chtějí. Ten člověk byl celý život dobrý, snažil se žít radostně a najednou vevnitř hlasy, které mu říkají, že má někomu ublížit a to je šokující. Jakmile to ale ten člověk nechce (to je u schizofreniků), tak to zesiluje. Je to jednoduché. Ignorovat to. Má vám být jedno, že ten hlas tam je. Vidíte, teď tady v těch odpovědích taky bylo, kdy ta paní si myslela, že to bylo její, když ta vize přišla, že mlátí hlavou tomu švagrovi. To je iluze ega. Hmota dělá neustále útoky, aby z vás udělala hmotnou složku, protože ví a nechce o vás přijít. Chce vám vládnout.

Takže je vidět, že on se snažil. No a teď začala mít deprese. Ale on potřeboval víc, v této době je ta křeč hodně silná. Takže to nastavil tak, že jí podvrhuje, že chce být chlapcem, mužem. Já bych počkala. Já bych se možná domluvila s paní doktorkou, že budete nějaký čas docházet na tu sexuologii, ale že jí paní doktorka nabídne tu operaci třeba až za pět let. Aby měla čas. A mezi tím budete mít vy čas.

Já jsem vyprávěla kdysi příběh paní z Děčína, která před pěti lety měla holčinu náctiletou. Dneska už je dospělá a v pohodě žije krásný život, má chlapce a žije normálně. Ale tenkrát měla také hlasy, bylo to v roce 2013, přesně při přeletu. Pak byla zavřena na psychiatrii. Když jsme s tou maminkou byly na skype, tak jsem jí říkala: „Pamatuj si, teď ti dám radu. Ono jí to nesmí vadit. Jakmile jí to nebude vadit, ten hlas v hlavě bude slábnout. Satan to ví. Teď ti dávám radu. Ale on to ví v jejím těle, on ovládá veškerou hmotnou složku.“ A ta maminka mi druhý den zavolala znova a říká mi: „Ivanko, ty jsi měla pravdu. Já když jsem jí vysvětlovala, jak se má chovat, že to má ignorovat, tak ta dcera mi říká: Mami, on mi říká, abych tě neposlouchala.“

To je jako když vidíte tři osoby: nech to, nerad' jí, neposlouchej ji, ona kecá. Ano, ego se brání zuby-nehty. Ale vy musíte být vědomí, musíte být zkušený, abyste dovedli rozpoznat, co je od ega a co je váš skutečný vnitřní hlas, kterým jste.

Já bych si dala čas.

Dobrý den, Ivanko. Poslouchala jsem vaši přednášku, kde jste mluvila i o mě. Moc vám za to děkuji. Mluvila jste, že mám vše přijímat, jak se to dělá. Každý den bojuji s depresí. Je to těžké je mít. Beru léky, dlouhodobě jsem některé vysadila, některé mám dodnes. Mám problém s trávicím traktem, neustále nafouklé břicho. Jsem kráva, asi už nevím... Přijímám vše jak říkáte, někdy se to daří, pak se to vrátí. Chodím na psychoterapie, kde mi pomáhají se v sobě vyznat. Z čeho to mám? Z dětství. Tam byl strach z otce, který mi dělal, co musel, já jsem trpěla a mám to dodnes. Hlad, trápení, bojácnost, strach o matku, kterou týral, mlátil, znásilňoval. Mám čtyři sourozence, všichni jsme poznamenáni. Já na sobě pracuji snad jediná, a proto vám píši. Ten osud je někdy moc krutý. Vím, že vše bylo. Vzpomínky se nedají vymazat. Je to jako stín a já zas brečím, tečou mi slzy. Naučilo mě to pokoru. Nic jsme neměli jako děti a nemám dodnes. Mám syna Kamila, miluji ho. Nebyla jsem dobrou matkou, snad mi odpustí. Je to moje krev. Přála jsem si od malička zpívat, vím, že to tam mám od Pána Boha. Neumím s tím zacházet, je to pro mě škoda. Nevím, jestli vám to pošlu. Nikdy jsem o sobě nic nepsala. Vy už víte, že vám píši. Moc vám děkuji, snad pochopíte i přesto. Krásný den.

Je to trošku chaotické. Já vždycky všechno vytisknu, omlouvám se. Ale tohle je ještě hodně silné. Ano, vy si myslíte, že jste pokorná, ale ještě je tam hodně věcí, které nejsou zpracované, ani z minulosti. Proto ani váš vztah ke svému synu nebyl vlastně hezčí nebo dokonalý. Taky tam došlo k opakovaným záležitostem. Ještě to chce trošku čas. Ale hlavně: platby, které přicházejí, přicházejí až po pochopení. Takže neděláte věci teď a neblokujete si to tělo, které tam přichází. To je platba za minulé věci. Takže se přestaňte posuzovat za nějaké to zvíře a berte věci tak, jak jsou. Tenkrát jste samozřejmě nevěděli, že ten, kdo si nabral jednoho rodiče takhle agresivního, že jste to chtěli. Že jste to chtěli právě proto, že sami jste někomu něco dělali podobného a nebo jste to obrovsky silně odsoudili. Každá třída (vy víte, že беру černou magii jako sedmičku a bílou magii, osmičku a devítku, jako už božskou hladinu) má v tom osudu nastavený jiný proces. Každá ta třída má jiné reakce hmoty. Je to proto, že čím vyšší třída, tím jste si blíž. Proto dneska, cokoliv uděláte, myšlenkově přijmete proti druhému člověku, dělá vaše tělo samo, abyste věděli, co to je, když to děláte a nemůžete přestat. Tam vám dojde, že ten druhý člověk to dělat musel a nemohl to neudělat. Tohle v bílé magii není. V bílé magii je, že to, co odsoudíte, že ten člověk dělá, tak vám to furt chodí. Tady se to posune, tady už to pak děláte vy vlastním tělem. Takže pokud se vám to stalo, tak jásejte, jste v nejvyšší třídě.

Dobrý den, Ivanko. Chci se jen podělit. Čtu znovu knihu Život bez hranic od Nicka Vujicice. Motivační řečník s fyzickým omezením, narodil se bez

končetin. Dostala se mi do rukou při uklízení knihovny. Tenkrát jsem ještě neposlouchala IA, když jsem ji četla poprvé a nyní, po několika letech s IA (s vámi) s úžasem čtu znovu. On nikdy o IA neslyšel, a přesto jeho životní zkušenost, o čem to tady všechno je, v čem je ten smysl, je jak žít a milovat sám sebe i ostatní stejně. Nikdo z nás neví víc nebo méně. Ano, jsme přece jedno v našich jednotlivých tělesných schránkách. Jeho životní minulost plynule kopíruje učení IA a on pochází z úplně jiného sociokulturního prostředí. Volí jiná slova, navíc text přeložen. Je to křesťan, takže těžko říct, jak by se vyjádřil k opakovaným zrozením a podobně. Ale to není podstatné. Je to to samé, to o čem mluví a o to tady jde. Ten základ a princip tady a teď, je to silné a pravdivé. To, že člověk může být šťastný v jakékoliv životní situaci bez ohledu na skutečnosti. Nebo i ve své stejné životní situaci, kdy se okolnosti naprosto nemění změnit postoj, náhled. Vše je dané. Stejně se nepomůže vzpouzet, tak proč raději nepřijmout s pokorou (a ne pasivně), s radostí jako výzvu. Nevidět tu poloplnou sklenici místo poloprázdné. Paradoxně až poté, ne dřív. Když si člověk dovolí tohle přerámování, v klidu srdce s nadhledem, zcela se změní pozitivně i jeho okolí. Reakce okolí, věci se řeší jakoby samospádem a zázraky se dějí. To vy dávno víte a každodenně předáváte dál. Jen se usmívám. Přejí hezký den a děkuji. Hana.

PS: Zkusím se na vás dostat 1.9. do Pardubic a už se moc těším.

Ano, já jsem vám vysvětlovala, že mnoho lidí ani nemusí Ivu poslouchat. Někomu z vás vyhovoval těžší osud, někomu lehčí. Ty těžší osudy tam máte proto, abyste prokazovali, jakou zátěž zvládnete. A jestliže on přišel o končetiny nebo se bez nich narodil, tak to je hodně těžké.

Nedávno jsme byli na té dovolené a tam Sylvinka Pryclů vyprávěla, že jí někdo dal nebo daroval nějaký kreslený fór (je nádherný) a má ho přilepený na ledničce. Na tom fóru jsou dva muži, nad nimi prší a ten jeden říká: „To jsem tak šťastný, že prší.“ A ten druhý říká: „Jak můžeš být šťastný, že prší?“ „No, víte, já jsem zjistil, že bude pršet, i když budu mít blbou náladu, tak mám radši tu dobrou.“ A to je ono. To je přesně to, o čem mluví ten pán i já. Ano, já když budu v depresi, tak budu mít stejně čtyři končetiny mínus, tak proč bych neměla aspoň tu dobrou náladu. A když tohle vám konečně po těch všech zkušenostech z mnoha inkarnací dojde, tak se začínáte měnit v Boha. A o to jde.

Ahoj Ivanko, moc tobě i Danovi za nahrávky děkuji a těším se opět na Kladno 22.6. (no, to už bylo)

Potřebovala bych možná poradit s něčím, co mi úplně není jasné, ale úplně nutné to není, stejně to dopadne, jak má. Mám partnera a snažila jsem se stále opakovaně přehlížet jeho slovní útoky, za které mám být ráda. Někdy jsem se ho snažila brzdit, aby takový nebyl, aby věděl, že si vše nesmí ke mně dovolit, ale tím, že jsem se to snažila někdy v klidu

přehlížet, se to spíš stupňovalo. Tak jako u ostatních, jak znám z přednášek.

Ano, jestliže pořád ustupujete buldozerovi, tak on přidává. To ego toho druhého roste. Vy ještě v bílé magii máte pocit, že jste toto tělo a druzí jsou tamta těla. A teď chcete být hodní. Tam je pozice „chci se dostat do nebe, abych neměl karmu“. Ale když už máte strach z karmy (strach je jedna z nejdůležitějších odporových emocí), tak už tu karmu máte. Takže to je nekonečný proces. Jenže bílí mágové nevědí, že jejich skutečná realita je společné vědomí jednoho jediného Boha. Oni ještě vidí toho Boha vedle sebe, protože vidí anděle. Takže po něm touží. Takže tady ten proces je obtížnější a ten člověk neumí pomoci vlastnímu vědomí v druhém zdánlivém lidském těle. To znamená nastavit mu hranici. Takže vlastně mu ubližuje, protože jemu to ego roste. Ten člověk už ale potom ví, když už je v pokoře, že jste všechno. Takže když já miluji druhého člověka, který by přišel ublížit, tak mu to nedovolím. A já v současnosti prožívám takový jeden příběh, ale až skončí, tak vám ho teprve budu vyprávět. Možná to bude trvat ještě rok nebo dva. Uvidíme, jak se to povleče, ale bude to hezký a šťavnatý příběh. Počkejte si.

Bydlíme 17 let u mých rodičů. Partner s podílem financí mých rodičů vybudoval naše půdní bydlení svépomocí sám, vlastně se mnou. A to mě také stále celkem brzdilo říci mu, aby odešel, protože nemá vlastně kam jít. Ale teď o víkendu (nevím, kde se to ve mně vzalo) jsem mu řekla, aby odešel.

Ano, jestliže ten člověk bude neustále zlý a protivný... Jednou vy musíte dostat sílu. Pozor, vy to nemusíte myslet vážně. Ale říct mu to, abyste ho vyděsili, aby s tím kabátkem to zatřásl. A teď nemám kam jít. Tak se bude snažit trochu. Uvidíme, jak se to bude vyvíjet.

Ale on se tedy zatím neodstěhoval. Jen zatím odjel bez ničeho na moji chalupu, kde přespává. Od něj jsem včera poslouchala, že jsem z něj udělala bezdomovce.

Pozor, ten člověk neví, že když je takhle útočný a nepříjemný, že on ze sebe dělá toho bezdomovce. Protože kdyby se choval správně, tak ho nikdo vyhazovat nebude.

A proto o tom od té doby možná přemýšlím. Já ho mám stále velice ráda, ale chtěla jsem už jednou provždy odvrátit jeho stálé slovní útoky na mě.

Ano, děláte to dobře. On potřebuje mít čas na přemýšlení o tom, že si to dělá sám. Buď na to přijde a nebo ne. Ano, říct mu: Podívej se, ty smíš zůstat, ale jenom když se budeš chovat slušně. To nemá smysl, abychom se takhle ničili. To je pak vzájemné, protože vy trpíte. Ale to je super, že ho máte ještě ráda. Jenže láska v téhle chvíli je, že mu to nedovolím. To je jako jsem vám vyprávěla ten příběh o rodině, jak ta dcera dneska nesmí rodičům dát tu tisícovku, protože oni se musí naučit tomu správnému procesu.

A moje ego samozřejmě útočilo: Bude se ti stýskat, bude ti zle. A opravdu mi tady uvnitř občas něco trochu bolí.

Ano, ono to umí.

A to je právě můj dotaz. To, co mě uvnitř bolí, že se mi stýská, to je nepřijetí? Nebo je to platba za něco, co jsem někdy v minulosti udělala druhým?

Ne. Zkuste si vzpomenout (teď už to možná nemáte, ale někteří asi jo), když na vás hodil třeba obrovskou lítost třeba nad zvířetem nebo nad druhým člověkem, tak vás úplně bolelo na hrudníku, jak se ta čakra sevřela. Pozor, to je nabídka. Nebojte se, to bude ustupovat. Moje tělo neudělá vůbec nic, kdyby vidělo cokoliv, protože je mrtvé. Ale vám ještě žije, samozřejmě, ještě to někdo máte. Ale dneska už spoustu lidí mi píše, že najednou necítí nic. To je úlevné, to je krásné. Takže to tělo se snaží vám namluvit, že máte lítost. Ego vůbec vám podvrhuje, že trpíte. Ono vám podvrhuje utrpení, které vy v životě jste nikdy neměli. Trpí ego, ne vy. Jen ho nechte trpět, to není vaše.

A to je právě můj dotaz. To, co mě uvnitř bolí, že se mi stýská, to je nepřijetí nebo je to platba? Vím, že jsem si vše zasloužila. Přijímám to už líp než dříve. Dříve mi po nějakém slovním útoku bylo vše líto, proto mám asi astma. Ale i astma se umenšuje, co tě poslouchám a snažím se vše praktikovat.

Správný postup je, že teď vydržíš. Ty potřebuješ jeho milovat. Samozřejmě vykomunikovat to. Říci mu: Podívej se, já tě mám ráda. Já bych tě nikdy nevyhodila, kdyby ses choval slušně. Ale teď už moje kapka trpělivosti přetekla. Jestliže se ke mně chováš ošklivě, to znamená, že mě nemá rád, nechceš se mnou být a nedělá ti to radost. Takže já ti vlastně umožňuji tu svobodu. Klidně se vrať, ale pod podmínkou, že budeme žít normální a příjemný život. Ale dělám to naposledy, máš poslední šanci. Jestli chceš, můžeme si to vyzkoušet.

On je asi v šoku, protože jestliže jsi celou dobu ustupovala a nechala jsi rozvíjet ego, tak najednou je v šoku, že najednou je to jinak.

Vím, že zatím není nic dořešeno a vím, že je vše dané, asi ale vím, že když přijde a bude se chtít vrátit, tak ho vezmu nazpět.

Já bych to napřed dala s tím komentářem, to by bylo lepší. Až slíbí, že to dělat nebude, tak se může vrátit. Já bych mu řekla NE. Pánové vy nejste diskriminovaní od Adamcové. Pamatujte si: vy to můžete udělat i svým ženám, když se budou chovat jako tenhle muž, takže to je spravedlivé.

A říkám si: stejně jsem to ještě čistě nepřijala, stejně bych si natáhla k sobě někoho podobného, kdo by mi to musel opakovat. Vím, že se jen musím rozhodnout a pak být jen spokojená. Ale přemýšlím. Ta bolest uvnitř občas, to je platba nebo poňoukání ega?

Tam ego se snaží hodit lítost. Aby vás strhlo z toho správného přísného rozhodnutí. Nezapomeňte, že vy nejste x-ypsilonka a on taky není tělo svého jména. Vy jste společné

vědomí. Takže jestli ho miluješ, tak mu pomůžeš tím, že mu zamezíš tohle chování. To stačí. Neboj, on se narovná.

Říkám si, že když budu v klidu, tak mu moje nadjá třeba pomůže.

Ano, nadjá vám pak vsune, co máte říct. A pozor, pak se budete divit, co se bude dít. Já mám k tomu jeden příběh, ale ten nemůžu říct do mikrofonu. To nejde. Tak třeba někdy se uvidíme soukromě, tak vám to budu vyprávět. Jednou jsem chtěla říct něco strašně krásného, čistého a to jedno slůvko se tak překlenu do úplně jiného slova. A ten dotyčný, kterému jsem to řekla, ten bouchnul dveřma a odjel autem jak střela. A já jsem se pak opřela o dveře a říkám: „Tak takhle ty to děláš.“ Neskutečné. Jeden přešlap a mělo to úplně jiný význam. A přitom já byla z obliga. To se udělalo úplně samo.

Můžu ho mít ráda, i když bude někde daleko a ta bolest a poňoukání lítosti snad zmizí. Vím, že se musím smířit i s tím, že budu třeba za potvoru a jeho kamarádi mne odsoudí...

Výborně. Vy máte největší předpoklad, že to dobře dopadne, protože se k tomu stavíte docela dobře.

... že jsem ho vyhodila za to, co všechno pro mne udělal a domluvili jsme se, že když se rozejdeme, přepíšu chalupu na něj.

Výborně, super, samé jedničky.

Nemám nic víc, co bych mu mohla dát. Když si odnese vše i s vybavením, myslím si, že mi to nebude vadit. Poslouchám opakovaně, teď zrovna slyším Bratislavu 2015 a tam se také řešila bolest, kdy odejde partner. Ale tam odešel tak, že zemřel. Jestli si pamatují, ty jsi řekla svému muži, aby odešel, ale kvůli dětem. Děti nemáme. Jak zastavit jeho útoky a bez toho, aby odešel? To u mne nějak nefungovalo. Nebo to mohlo být i tím, že jsem očekávala, že se něco samo změní? Děkuji moc za případnou odpověď a i když žádná odpověď nepříjde, nevádí. Vše se vyřeší i tak. Já to snad jednou dám. Ať je to platba nebo chyták ega.

Výborně, šikovná holka. Ještě tam jsou takové malinké drobnosti. Ona jako Duch navrhne dobrý, ale pak zase to ego do toho kecá a zmírňuje to. Vidíte to, kdy mluví ego? Výborně, má dobře našlápnuto. Tam jsou samé dobré podmínky. Tam nejsou děti, což je taky parádní. Není držena v takových kleštích. Já myslím, že to dokáže.

Ahoj Ivanka, rada by som sa ťa opýtala aký je tvoj pohľad na incest.

Ty jo, to bude šťavnaté.

Vieme, že sexuálne vzťahy rodičov a detí či súrodenci medzi sebou sú riskantné z genetického hľadiska pre potomstvo. Každá kultúra ho definuje inak, niektorá zahŕňa aj bratrancov a sesternice. Ja som bola zamilovaná do bratranca istý čas, keď som bola malá. Ale už za mnou

prišiel o radu aj človek, ktorý presne tento prípad riešil v dospelosti a nevedela som, čo mu mám poradiť. Je to pre mňa ťažké rozlúsknuť, keď všetky považujem za rodinu a neviem, kde by mali byť hranice, ako veľmi musí byť príbuzní vzdialení, aby to bolo správne. Aké sú odporúčania z duchovného hľadiska? V Starom zákone som incest takisto našla. Ďakujem dopredu za vysvetlenie a ďakujem, že si. Prajem krásny deň.

Tak, už se těšíte, co? Hmota. Vy jste si v průběhu všech svých inkarnací museli prožít i tyto věci, i skutečně incesty. Ale tady bylo nastaveno Biblií (a je to správně nastaveno), protože vy se vyvíjíte směrem do pokory. A uvědomte si, že všechny tyto věci, které tady jako nemají být se dějí skutečně z hmotného hlediska. To znamená z odporu hmoty. A hmota dává pocit zamilovanosti nebo sexuální touhy. Nikdy to nemělo s vámi nic společného. Ale abyste se naučili něco si odříci, tak bylo nastaveno ve tkáni DNA pravidlo, že skutečně je to degenerující proces, kdyby měli sourozenci nebo blízcí příbuzní mezi sebou děti. Ale ani to nemusí být. Je tam větší dispozice, ale nemusí to být. Ale duchovně je tam podvrženo, že něco nesmíte. Samozřejmě dneska už byste to neudělali automaticky, ale dřív vás to lákalo. To tělo najednou mělo impuls, nedovedlo si říct NE. Ta rodina to dělala a teď měla výčitky, tam je obrovské drcení. Takže tady je nastavené něco, co by člověk dělat neměl. A bylo to hodně silné, bylo to v sexuální oblasti.

Vemte si, co všechno bylo nastaveno v Desateru přikázání. Už jsem o tom dneska mluvila. A dodneška to lidi neumí. Takže tohle bylo jedno z nejsilnějších. Většinou to mohlo být nastaveno tak, že ti lidi se fakt zamilovali a chtěli se mít i tak, že by se vzali, a nešlo to. Já sama jsem pár takových životů zažila kdysi dávno. Když na to pak zdálky někdy koukáte, už je vám to samozřejmě jedno. Dneska je vám to směšné. Víte, že to nebylo vaše. Ale je to tu nastavené pro výuku. Ta výuka ve 3D je hodně drsná. Ta je nejdrsnější z celého buněčného základu vesmíru. Protože vesmír vypadá jako buňka, i ten náš. Takže víte už, že hřích neexistuje. Teď vás určitě napadá – ego tam vsunuje – hele, Adamcová říká, že incest není nic závadného. Není tady hřích. Hřích je hmoty. Ale vy se teď můžete rozhodnout, jestli tou hmotou budete (a věřte mi, pak jste v prdeli) a nebo budete Bohem. Takže si jenom vyberte. Ano, hřích neexistuje. Hřeší hmota v programu, který vám vnutí zkušenost, kterou si vezmete jako Bůh. Vždycky jste jako vědomí byli opřeni takhle o futro a shlíželi jste do toho těla na děje, které tam byly. A na všechny zákonité dopady, které tam byly, abyste ty věci už nedělali.

Teď vám řeknu něco, co se vám nebude líbit. Asi ještě ne. Jednou ve vás uhyne i sexualita taková, jakou máte. Bude vám to strašně vzdálené, protože budete Bohem a Bůh má svoji blaženost stále. Ona bude sama umírat, nebojte se. Nekoukejte se daleko do budoucnosti, protože to bude pomalinku odcházet. Nebude vám to nic říkat. Je to příjemné. On je to vlastně takový bič, taková knuta, pod kterou žijete. Pro člověka 3D, který má odpory to není knuta, protože on si tam uleví, on si zažije blaženost, kterou nezná ve svém životě. Ale později to bude jinak. Takže si jenom počkejte.

Moc vás zdravím, Ivanko. Hodně lidí vám ve svých dopisech píše, že během jejich psaní jim samy dojdou odpovědi, které byste jim

pravděpodobně dala. Já to mám taky tak, že často mezi těmi monology ego zaslechnu božství, co by asi řekla Iva. Kdykoli poslouchám vaše přednášky, úžasně se zklidním. Ego si bere dovču a v nitru zavládne klid. No i tak vám píšu. Mám pocit, že zažívám opravnou situaci jako z učebnice. Před čtyřmi lety jsem ukončila vztah s přítelem kvůli tomu, že jsem se zamilovala do někoho jiného. Říkejme mu třeba Honza. Honza na mě čekal s otevřenou náručí a sliboval mi, že nás čekají krásné časy. Euforie trvala ani ne pár dní. Pak přišla bolestivá slova z Honzovy strany, že to najednou nejde a necítí nic. Bylo mi dvacet a to jsem uvažovala úplně jinak než dnes. Tenkrát by mě přijetí těchto slov a celé situace ani ve snu nenapadlo. Samozřejmě, že ego se zhroutilo. Přišla obrovská rozervanost, sebelítost a tak dále. Řekla bych ukázkový příklad reakce člověka, kterého ovládá ego. Honza začal záhy vztah s mojí kamarádkou. Double. Další salva odmítání. Po delší době jsem se začala se situací smiřovat a vyrovnávat. Za nějakou dobu jsme vedle sebe fungovali celkem dobře. Zhruba po roce začal vznikat vztah mezi mnou a mým současným přítelem, který se s Honzou přátelí. S mým přítelem jsem teď spolu rok a půl. S Honzou jsme si k sobě našli znovu cestu a dá se říci, že jsme fungovali jako přátelé. Honza se asi před čtyřmi měsíci rozešel se svou přítelkyní. Dle jeho slov to mezi nimi poslední dobou neklapalo. Ona si prý někoho našla. A teď, je to asi čtrnáct dní, se mi Honza vyznal. Řekl, že už delší dobu ke mně cítí něco více a že ví, že by to bylo mezi námi nádherné. Ale že respektuje, že jsem ve vztahu a ví, že jedná sobecky, když se mi s tím svěřuje, ale že už to v sobě nemohl udržet.

No bodejť by ne. Ego je mazané, pamatujte si to.

Jsme si oba velmi podobní. Doplnujeme si navzájem věty, cítím mezi námi velké pouto.

Pozor, to je past.

Vím, že je to ještě velký egoismus, mluvit o poutu.

No jeje. To zas bude trvat dva dny...

Od doby, co se Honza vyznal, jsme měli několik rozhovorů. Já mu říkala, že se touto situací máme naučit, co jsme v minulosti nezvládli. Ale snažím se přijít na to, co to přesně je.

No abyste mu proboha nevěřila zas ty věci. Já jsem to zažila. Chodila jsem s klukem a jeho kamarád byl do mě zamilovaný taky. A teď mi začal samozřejmě nadbíhat, takže já jsem odolávala. Já jsem věděla, že ne, v žádném případě. Ale pozor, vám bude ego dělat takové to lechtání... Vyserte se na to. To vám nedoporučuji. Bacha. Fakt to odmítnout, protože to se nedělá. Vy to děláte sami sobě, takže pak se děj opakuje. Vy nesmíte ublížit, ale taky hlavně nesmíte dovolit tomu, kdo to narušuje, aby to narušil,

protože jeho to taky postihne. To se nedělá kamarádovi, to není fér. A bacha – jste jedna jediná bytost, takže si to fakt děláte sobě a dočkáte se toho. Takže pokračujeme.

Chápu, že se tenhle model opakuje znovu, protože jsme minule jeden druhého něco nenaučili.

Ano, vy jste se měla naučit to odmítnout. A už zase mu tam věříte ty věci. Pozor, on za to nemůže. To je v programu a program jeho těla jste si objednala vy, abyste odolala těmto věcem. Jestliže mám přítele, tak ho mám a mám ho ráda a nebudu zase věřit takovým slibům a věcem, které se tam opakují. Vždyť už jste to jednou v té zkušenosti měla.

Ivanko, je to tak, že se musíme naučit přijmout vlastní city a nechtít toho druhého vlastnit? Snažím se situaci přijímat s klidem a pokorou. Už ji chápu jinak, než když přišla poprvé. Já byla ve vztahu stejně jako teď. Tím, že se Honza vyznal, se ve mně otevřela podobná stavidla jako minule.

No jeje. Protože minule jste podlehla a tělo opakuje vždycky poslední odpor. Tenkrát jste reagovala tak, že jste to přijala. Teď je vaším úkolem to odmítnout. A nebo to přijmout a přijmout veškeré dopady. Všechno je správně. Protože jestliže to přijmete, tak to znova budete prožívat. A bude to možná taky dramatičtější. Pozor, když to odmítnete, přijde ego a bude říkat: „To jsi neměla udělat, to jsi zaváhala. Teď už to mohlo být jiné, on se určitě poučil.“ Bacha, on je mazaný.

Hmota si se mnou neuvěřitelně hraje, jak ona to krásně umí.

A úplně vidím, jak se krásně vtěluje do Honzy a pronáší slova jako: tentokrát by to bylo nádherné a opravdové, zažívali bychom spolu extáze štěstí. Ano, on tomu skutečně věří v tu chvíli, protože jeho program to má. Ale pak to najednou zase chcípne.

Je tedy mým úkolem nepodlehnout tomu a přijmout všechny city a myšlenky, které mnou v souvislosti s Honzou projdou, s pokorou a vnitřním klidem a Honzovým úkolem je to samé – přijmout to, že je do mě zamilovaný znovu a já jsem zadaná?

Ano, a on to má respektovat. On nesmí narušit kamarádův vztah, to se nedělá.

Nebo to může být platba?

Ne, platba je bolest těla.

Honzovou platbou by mohlo být, že se do mě zamiloval.

Ne. On tam má novou šanci na to znova odolat těm svým pocitům, že on tomu skutečně věří. Ale zase to odejde. Tělo to jednou udělalo, takže bude opakovat.

Byl ve vztahu s jeho kamarádem jako on byl ve vztahu s mou kamarádkou a mou platbou je znovu prožívání silných citů vůči Honzovi. Zatímco jsem ve vztahu, platím tedy za to, že jsem v minulosti podlehla? Vím, že jste mluvila o zamilovanosti. Říkala jste, že se objevuje, když máme s protějškem vstoupit do vzájemného učení.

Ano, ale to učení neznamená, že spolu budete. To učení je i to, že máte odolat tomu vztahu. To je to, co potřebujete pochopit. Ten průser byl obrovský. Je logické, že když vám někdo slibuje: to bude extáze, že jste z toho pať, to se vám motá hlava. Pozor, hmota vysílá nabídku a hmota vám vysílá i to motání hlavy. To je spolupráce, bacha na to. Vy musíte odolat.

Jak už jsem řekla, před třemi lety jsem byla jinde, řešila jsem svou situaci s bílým mágem, což už bych dnes neudělala, nicméně tenkrát to tak mělo být. Ten mi řekl, že naše duše se s Honzou neustále potkávají v různých životech. Zažili jsme spolu už to nejhorší i krásné a že se v tomto životě nevidíme naposledy. Že jsme my dva propojeni a já dnes vím, že jsme propojeni všichni stejně, neboť jsme jedno jediné vědomí.

Ano. Takže vidíte, že nemáte koukat jenom na Honzu, i na toho svého partnera.

A že mě Honza stahuje dolů, protože mám potřebu ho zachraňovat, ale že nelze nikoho zachránit a pokud v tom setrvám, stáhne mne na dno. To se také stalo. Prožila jsem co jsem měla. Ani to, že mě bílý mág varoval nepomohlo.

Bílý mág (bílá magie) podléhá satanovi, takže v tom ději si vyberete, že vám tam dá jako to varování. Bacha, není před čím varovat. Vy se musíte jenom umět rozhodnout. Vy jste všechno, tak jestliže já s někým chodím, tak tohle mu neudělám. A ještě když on je tam jako kamarád vašeho přítele, tak to už vůbec ne. Takže se to bude neustále opakovat. Takže odmítnout ten děj. Já budu s tím, koho mám ráda a nepodlehnu těm slibům, které tam jsou namalované jako vzdušné zámky.

Ivanko, jak celou situaci vidíte vy? Je ještě něco, co nevidím a nechápu? Zřejmě ano, když se situace opakuje.

Já vám radím nevstupovat. Honza chudák tomu věří, ale je nastrčený, samozřejmě hmotná pastička. Protože satan ví, čemu podléháte. Těm příslibům, které tam jsou. Ale věřte mi, že nebudete v tomto případě šťastná tak, jako byste si lidsky představovala, protože tam to svědomí není tak čisté. Ublížíte někomu vždycky a on pak zase bude muset ublížit vám. Ale to už je napsané. Jestli si poslechnete odpověď (taky se může stát, že třeba usnete v noci, když Adamcová odpovídá), jsou různé varianty. Je hotové, jak to bude, jestli se to opakovat bude a nebo ne.

Otázka pre besedu v Bratislave.

Tak to už jsem taky prošvihla.

Zdravím, Ivanka. Mala by som dve otázky:

Ako je to s ťažkou depresiou, ktorá pretrváva niekoľko rokov. Čo je príčinou a je šanca, že sa z nej človek dostane? Jedná sa o manžela, ktorý zatiaľ Ivankino učenie odmieta.

Je to sevření hmotného těla a vždycky to bývá nastavené i v té rodině. Jestliže mám dětství, kdy odsoudím někoho s dějem v rodině, většinou i ti lidé, kteří to mají z té rodiny, ať otec, matka nebo děda s babičkou nebo třeba sourozenci nebo sourozenci rodičů, to může být různě, tak tam inklinuje DNA k obrovskému pesimismu. A když máte obrovský pesimismus, tak se sami chováte nehezky, aniž byste si to uvědomovali. Nechcete s nikým mluvit, jste protivní, odmítáte někam jít nebo naopak chcete odejít od někoho. Děláte samé věci, kdy drtíte lidi okolo sebe a tím pádem sebe. A to musí přijít na dopad, to vás musí samozřejmě dohnat.

Já mám známou, které jsem jezdila dlouhá léta pomáhat. Bylo to asi osm let. Vždycky jsem přijela, vyžehlila jsem prádlo, povídaly jsme si hodně. Ona byla vždycky strašně rozčilená a rozrušená, když se nedospala. Měla tenkrát malou čtyřletou holčičku, budeme jí říkat třeba Janička. Já jsem třeba seděla ráno, snídala jsem nebo už jsem byla dávno po snídani, něco jsem dělala a ona přišla a bylo vidět jak je otláčená, jak se nedobře vyspala a teď ta malá Janička začla štěbetat... A ona začla křičet: „Já jsem ti říkala, že když se blbě vyspím, tak na mě nemáš mluvit!“ Ona tu holčičku strašně milovala, tam řvalo to ego, které nemělo ten spánek, jak by potřebovalo. Takže pak si to vyčítala. Ta žena každý večer ležela ve vaně a nahřívala si vaječníky a žlučník. Za tu dobu, co jsem tam jezdila a povídala jsem a vysvětlovala jí, říkám: „Nejseš ty pitomá? Ty si to pak vyčítáš. Když se nedospím, tak se nedospím. To je tvůj problém, ty jsi měla jít spát dřív. To dítě za to nemůže. Takže ty na ni nebudeš křičet. A snaž se o to, protože tebe to dožene v tom vztahu té výčitky, kdy potom tě bolí něco.“

Po těch osmi letech už mi říká: „Hele, mě už fakt nic nerozhodí. Kromě mého muže.“ Ano, úplně se změnila. Oni se teda potom rozešli s tím mužem, to je pravda, ale přesto tam byl velký náběr učení, protože ten první muž se choval úplně stejně jako její nynější druhý muž. Takže neutekla z učení. Víte, všechno děláte sami sobě a jestliže v těch rodových svazech máte ty věci, tak postupně se odkládá. Jestliže já budu koukat na mého rodiče, který měl kdysi deprese a byl protivný, tak je jasné, že tu depresi mít budu. Tam je nepřijetí toho rodiče a konání těla. Takže si mám říct: Jak je dobře, že mám depresi, protože dneska vím, že ten rodič neustál ten pocit těla a byl protivný, takže já to dneska z lásky k těm lidem kolem sebe, k dětem nebo k mým partnerům nebo rodičům, ustojím. Vás to sblíží s tím vaším DNA, s tou hmotnou složkou, kterou jste si oblíkli. Ať koukáte na jakékoliv lidské tělo, je vaše. Je to stejná hmota, jedna jediná, která příkrývá jednoho jediného Ducha.

Tak se mějte hezky, zase se někdy příště uvidíme. Docestujte krásně, bylo mi s vámi dobře, a kdo nedostal odpovědi na otázky, tak ten se dočká za čtrnáct dní v Teplicích nad Metují. Tak se mějte hezky a ať se vám daří.